

மருதுமலைச் சாரலை

தமிழ்வாணன்
AUTHOR OF ALL SUBJECTS

சூழ்
நாவல்

கதவைத் திறந்ததும் கண்டாள்!

முழங்கைக்கு அருகே நழுவி வந்திருந்த கைப் பையி லிருந்த சாவியை எடுத்து அறைக் கதவைத் திறந்ததும்—

முல்லைநகை. கீழே கிடந்த கடிதத்தைக் குனிந்து எடுத்தாள். பிரித்தாள். படித்தாள்.

வியப்பு விழிகளிலே வந்து, நெற்றி நரம்புகளிலே படிந்து இறுதியில், “இன்னும் என் நினைவு இருக்கிறதா?” என்று அவளைப் பேச வைத்தது!

மீண்டும் ஒருதடவை அக்கடிதத்தின் வாக்கியங்களை விழிகளினாலேயே படித்தாள் அவள்.

நிலை கொள்ளவில்லை. கெண்டை மீனைப்போல அறை முழுவதும் அழகாகத் துள்ளி வந்தாள், முல்லைநகை.

எதிர்பாராத இடத்திலிருந்து வந்த கடிதம் அவளை என்ன பாடு படுத்தியது! எப்படிப்பட்ட எண்ணச் சுழல்களைச் சுழற்றியது! அவளது இதயக் குளத்திலே—

அவளது மாமா உய்யவந்தார் அவளுக்கு எழுதியிருந்த கடிதத்திலே, ‘முல்லைநகை, உடனே புறப்பட்டு வா. உடல்

நலம் குன்றிப் படுத்த படுக்கையில் நான் இருக்கிறேன். இனிப் பேச்சும் மூச்சும் ஒடுங்கும் நாட்களை நான் எண்ண வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்! உன்னை இதுநாள் வரையில் பொருட்படுத்தாமல் இருந்த குறை—அது எனக்கு ஏற்பட்ட கறை! அதைத் துடைக்கத் துடிக்கிறேன்! முல்லைநகை, உடனே வா! என்னிடம் எவ்வளவு பணம் இருந்து என்ன? இறுதி நாட்களில் அருகில் இருந்து ஆவன செய்ய எவருமில்லாததை இப்போது நான் உணருகிறேன்மமா! இதை மின் செய்தியெனக் கருதி விரைந்து வா!” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மாமாவின் மனம் இந்த அளவுக்கு மாறி, அதிலே புதுக் குரல் ஒலிப்பதைக் கண்டு முல்லைநகைக்கு அது வியப்பாகத் தான் இருந்தது!

அன்னையற்ற தன்னை, அவர் இதுவரையில் நினைவில் கொண்டது இல்லை. வலியச் சென்று ஆதரவை வேண்டி நின்ற பொழுதெல்லாம் அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. உங்களுக்கெல்லாம் அள்ளிக்கொடுக்கவா பாடுபட்டுப் பணம் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன்? என்று கடுமொழி பேசி வெறுங்கையைக் கடைந்த தருமசீலராக அவர் விளங்கினார். அவரிடம் வெறுப்புக்கொண்ட முல்லைநகை தனி முயற்சியில் படித்து, தட்டெழுத்துத் தேர்வில் தேறி, ஓர் ஆங்கிலேயருக்கு உரிமையுடைய ஏற்றுமதி—இறக்குமதி நிறுவனத்தில் தட்டெழுத்துக்காரியாகப் பணியாற்றி வந்தாள்.

கைநிறைய ஊதியம். அவள் ஒருத்திதான். இருட்டு வதற்கு முன்னால் வீட்டுக்கு வந்துவிடலாம். பொழுதுபோக்க கதைப் புத்தகங்களும் வானொலிப் பெட்டியும் துணையாக இருந்தன. அப்படியும் பொழுது போகப் பிடிவாதம் பிடித்தால் குடியிருந்த வீட்டுக்காரரின் குழந்தைப் பட்டாளங்களுக்கு நடுவே புகுந்துவிட்டால் போதும்! முல்லைநகை. தனக்கு என்று இப்படி அமைத்துக்கொண்ட உலகில் தன்

அழகையும் அதை உண்ண எவனுக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறதோ என்ற ஏக்க முச்சையும் மறந்துதான் இருந்தாள்!

அந்தப் பொன்னுடலையும், வெடுக் வெடுக்கென்ற இன் சொல்லையும் வைத்துக் கொண்டிருந்த முல்லைநகை, தன்னை எந்த ஓர் ஆணமுகனும் 'முல்லை, கொஞ்சம் நில்லு' என்று சொல்லுகிற தனிமைக்கு இடம் கொடுக்காமல் இருந்து வந்தாள். ஆனால்—

மாமாவிடமிருந்து ஒரு நாளாயில்லாத திருநாளாக வந்திருந்த கடிதம் அவளைப் பயணம் புறப்படவே ஊக்கியது. சென்னையிலே இந்த வயதையும் வனப்பையும் வைத்துக் கொண்டு நீண்ட நாட்களுக்கு இப்படியே இருந்துவிட முடியாது. மாமாவின் மனம் மாறி இருக்கும் இத்தருணத்தில், அவர்—

இருந்துவரும் கிராமத்துக்குச் சென்று விடுவதுதான் சிறப்பு என்ற முடிவுக்கே முல்லைநகை வந்தாள். இருந்தாலும் அவள் மனத்திலே ஒரு மின்னல்—

மாமாவின் மனத்தை நம்பி வேலையைவிட்டுப் போய் விடக்கூடாது. அவருக்கு உடல்நிலை தேறியவுடன் மனம் மிரண்டு திரும்ப விரட்டியடித்தால் அது வியப்புக்குரியது அல்ல என்று நினைத்த முல்லைநகை முப்பதுநாள் விடுமுறை பெற்றாள், பயணம் புறப்பட்டாள்.

தான். ஒருத்தியே மாமாவுக்கு நெருங்கிய உறவினர். அவரது வாழ்நாளுக்குப் பிறகு திரண்டு கிடக்கும் பெரிய எஸ்டேட்டுக்குத் தானே உடமைக்காரி என்ற இன்ப நினைவு ஓட்டம், ஓடுகின்ற புகைவண்டி ஓட்டத்தோடு போட்டியிட்டது. அந்த உற்சாக உலுக்கலில் பயணத்துக்கு உறுதுணையாகப் பைநிறைய வாங்கித் திணித்துவைத்திருந்த பத்திரிகைகளை எடுத்துப் படிக்கும் ஆர்வம்கூட அவளிடம் ஊறவில்லை!

ஒரே ஒரு நினைவு மட்டும் முல்லைநகைக்கு வந்தது. வந்ததும் வதனத்திலே ஒரு முல்லைநகை முறுவலித்தது. தினமும் அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பி வந்ததும் ஒரு முழம் மல்லிகைப் பூவை முக்கால் முழமாகத் தன் சின்ன கையினால் அளந்து, தன்னிடம் விற்றுவிட்டுச் செல்லுகிற சிறுமி, பூட்டியிருக்கும் கதவைக் கண்டு ஏமாந்து போவாளே என்று மட்டும் அவள் நினைத்தாள்? இந்த நினைவு, காரமாக அவள் மனத்திலே உறைத்தது.

புகைவண்டி வளைந்து வளைந்து போய்க்கொண்டிருந்தது வழியை விரட்டிக்கொண்டு!

வந்துவிட்டேன்

மருதமலை எஸ்டேட் மாளிகைக்குள் நுழைந்ததும் முல்லைநகையை மகத்தான முறையில் முதலில் வரவேற்றவர் கணக்குப்பிள்ளை—தாணுப்பிள்ளைதான்.

அவர், அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அப்படியே கருகரு வென்று தொந்தி வாடாமல், பேச்சுப் போகாமல், உற்சாகம் குறையாமல் காணப்பட்டார்!

“வாருங்கள் எசமானி அம்மா, வாருங்கள்! எங்கே ஒரு வேளை வராமல் இருந்து விடுவீர்களோ என்று ஐயாவும் நானும் மிகவும் கவலை கொண்டிருந்தோம். போங்கள் மாடிக்கு, எசமானர் உங்கள் நினைவாகவே இருக்கிறார்!” என்று தாணுப்பிள்ளை தந்த வரவேற்பு, முல்லைநகையை வியப்பினுள் ஆழ்த்தியது.

மாமாவுக்கு ஏற்ற கணக்குப்பிள்ளை! ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் மாமாவுக்கு ஆதரவை வேண்டி வலியச் சென்றிருந்த,

பொழுது இந்தக் கணக்குப்பிள்ளை தனக்கு உதவும்படி ஒரு சொல் சொன்னாரா? கல்லில் வார்த்தெடுக்கப்பட்டவர் போல் வாயை மூடிக்கொண்டு நின்றாரே! இன்று —

அவர்தானா இவர்? பேச்சிலே என்ன குழைவு? புது அன்பு!

தலையை நிமிர்த்தித் தாணுப்பிள்ளையைப் பொருள் நிறையப் பார்த்துக்கொண்டே, “அதுதான் வந்துவிட்டேனே கணக்குப்பிள்ளை! மாமாவுக்கு உடல்நிலை எப்படி இருக்கிறது?” என்று கேட்டபடி மாடிப் படிகளில் சற்று நின்று கேட்டாள் முல்லைநகை.

“நம்பிச் சொல்ல முடியாது எசமானி அம்மா! அவர், தன் கைப்பட எவருக்கும் இதுவரையில் எழுதியது இல்லை. உங்க களுக்குத்தான் உள்ளத்திலே பேனாவைத் தோய்த்து எழுதினார். உடல் முழுதும் சுண்டிவிட்டது! விரைவாக மாடிக்குப் போங்கள். இல்லாவிட்டால், அருகில் இருக்கும் மணியை அவர் அழுத்துவார், 32 படிகளைக் கடந்துபோய் ‘என்ன?’ என்று நான் கேட்கவேண்டும்! போங்கள் எசமானி அம்மாள்! போங்கள்!” — இப்படி அடிக்கடி எசமானி அம்மாள் என்று அவளை அழைத்துத் தாணுப்பிள்ளை பேசியது அவளுக்குப் பெருமையாக இருந்தாலும், அந்த எசமானி அம்மாள் என்ற சொல் அவளுக்கு அச்சத்தையும் தந்தது!

முல்லைநகை, மாமாவுக்கு அருகில் சென்று நின்றாள். கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தவரிடம், “மாமா, முல்லைநகை நான் வந்திருக்கிறேன்” என்றாள்.

உய்யவந்தார், வெளுத்த விழிகளை மெல்லத் திறந்தார். திறந்து —

“வா, முல்லை வா! இப்பொழுதான் வந்தாயா? ஒருமின் செய்தி கொடுத்திருந்தால் என் தவிப்பு அடங்கியிருக்குமே!

புகைவண்டி நிலையத்துக்குக் கார் அனுப்பச் சொல்லி இருப்பேனே!”

“கடிதம் கண்டவுடன் கலங்கத்தான் முடிந்தது மாமா? மின் செய்தி கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமெல்லாம் ஏற்படவே இல்லை! ம்...உங்கள் உடல்நிலை...”

“உனக்காக உயிரைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனம்மா! உன்னையெல்லாம் அந்த நாளில் கவனியாமல் இருந்த குறை என்னை இப்போது வாட்டுகிறது! இவ்வளவு பெரிய எஸ்டேட் எனக்கு இருக்கும்போது உன்னைப்போன்ற வர்களை அழகு மயில்களாகச் சீராட்டத் தெரியாதவனாக நான் வாழ்ந்துவிட்டேன்! முல்லை, அதை நினைத்தால் வேதனை என்னைப் பிழிந்து எடுக்கிறது—” உய்யவந்தார் இறங்கிய குரலில் பேசிவிட்டுச் சிறிது இருமினார். அத்துடன் திணறினார். விழிக்கடையில் அவருக்கு வழிந்த நீர் வழிந்த படியே இருந்தது!

“வருந்தாதீர்கள் மாமா. நான் அதையெல்லாம் மனத்திலே முடிச்சுப் போட்டுக்கொள்ளவில்லை!”

“படித்த பெண், அதனால் பேசுகிறாய் அழகாக! முல்லை, இனி நீ இங்கேயே இருக்க வேண்டியவள்தான்!”

முல்லைநகை, “சரி மாமா. என்றாள்.”

இது கேட்ட அவளுக்குப் பெருமை மிகுந்தது. இந்த நேரத்தில் அலுவலக நிர்வாகி, “டைப்பிஸ்ட்” என்று அதட்டிக் கூப்பிட்டுக் கைநிறைய டைப் செய்யவேண்டியவைகளைத் திணித்து, “ஹரியப்!” என்று ஆணையிடுவது வாழ்க்கையை மாற்றிக்கொண்டு உல்லாசப் பறவையாக ஒரு பெரிய எஸ்டேட்டுக்குள் நிற்பதை ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்த்தாள் முல்லைநகை! முகம்—

முல்லையாயிற்று!

படிகளில் திரும்ப இறங்கிய முல்லைநகை, கீழே பேச்சுக் குரல் கேட்டதை அப்படியே நின்று கேட்டாள்?

கணக்குப்பிள்ளை ஓர் அழகிய இளைஞனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். தன்னை முதலில் தாணுப்பிள்ளை வரவேற்று என்ன பேசினாரோ, அதே பேச்சு! சொல்லிலே அதே உருக்கம்!

“போங்கள் மாடிக்கு! எசமானர் உங்கள் நினைவாகவே இருக்கிறார்!” என்று பேச்சை முடித்து, வந்திருந்த இளைஞனை மேலே மாடிக்கு அனுப்பி வைப்பதில் விரைவு காட்டினார் தாணுப்பிள்ளை!

‘தாணுப்பிள்ளை என்ன ரிகார்டு பிளேயராக மாறிவிட்டார்! எவர் வந்தாலும் தன்னிடம் ஒப்புவித்த அதே பாடத்தைப் படிக்கிறாரே! இவர் யார்? மாமாவுக்கு இவர் என்ன உறவு? இவரை இதுவரையில் நான் பார்த்தது இல்லையே!’ என்ற எண்ணக்கோடுகள் முல்லைநகை நெஞ்சிலே வந்து விழுந்தன!

இளைஞன், தன் நடு நெற்றியில் கொஞ்சம் பிரிந்து விழுந்துகிடந்த கிருப்பு மயிரை ஒதுக்கிவிட்டுக் கொள்ளாமல், உடல் வனப்புக்கேற்ற விலையுயர்ந்த கால்சட்டை மேல்சட்டை யுடன் மாடிப்படிகளில் பூட்சொலி எழும்பிக் கால்களை வைத்த வுடன், சட்டென்று அவன் தன்னைப் பார்க்காதவாறு வேறு பக்கமாக மறைந்து கொண்டாள் முல்லைநகை!

இளைஞன், உய்யவந்தார் இருந்த அறைக்குள் பூழைந்த வுடன் முல்லைநகை படிகளில் இறங்கிக் கீழே வந்தாள்.

வந்தவள் நேராகத் தாணுப்பிள்ளை உட்கார்ந்திருந்த கல்லாப் பெட்டிக்கு அருகில் நெருங்கி, “பிள்ளை, இப்போது வந்தாரே, அவர் யார்?” என்று கேட்டாள்.

தணியாத படபடப்புச் சிறிது கட்டுமீறி அந்த வினாவில் சேர்ந்து கொண்டது!

“நீங்கள் இப்படி கேட்பீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்! இவர், உங்களுடைய அத்தை மகன்! இவ்வளவு காலமாகப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி என்று சொல்லிக் கொண்டு எங்கெங்கோ சுற்றி வந்தார். எனக்குக்கூட அவரை அடையாளம் தெரியவில்லை! என்னவோ திடீரென்று வந்திருக்கிறார்” என்று தன் ஒரு பக்கத்து நூல் கட்டிய மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றித் துடைத்தபடி சொன்னார் தானுப்பிள்ளை!

“ஓகோ, அவருக்கும் மாமா கடிதம் போட்டிருந்தாரா?”

“போட்டிருக்க மாட்டார். இவர் எந்த ஊரில் எத்தனை நாள் தங்கி இருப்பார் என்று சொல்ல முடியாதே! மாமாவுக்கு உடல் நிலை மிகவும் கெட்டிருக்கிறது என்று கேள்விப் பட்டு இவரே வந்திருப்பார்! ஏன் அப்படி கேட்கிறீர்கள்?”

“இல்லை...கேட்டேன்...அவரிடமும் என்னிடம் சொன்னது போலவே நீங்கள் சொன்னீர்களே என்று பார்த்தேன்!”

தானுப்பிள்ளை துடைத்து முடித்த மூக்குக் கண்ணாடியைக் கவனத்தோடு மாட்டிக்கொண்டு, “இப்படி எவர் மாமாவைப் பார்க்க வந்தாலும் சொல்லிச் சொல்லிப் பழக்கமாகிவிட்டது! ஆனால், உங்களிடம் மட்டும் என் உள்ளம் பேசியது. மற்றவர்களிடம் என் உதடுகள்தாம் பேசுகின்றன! என்னை தம்புங்கள் முல்லையம்மா. இந்த எஸ்டேட்டுக்கு இனிமேல் எசமானியாக வரப்போகிற உங்களிடம் பொய்யுரைக்கலாமா?” என்று குழைந்தார்.

பிறகு, “சுடுநீர் ஆறிக்கொண்டிருக்கிறது. குளித்து விட்டுச் சிற்றுண்டி சாப்பிடுங்கள்” என்று வேண்டினார் தானுப்பிள்ளை.

சிறிது நேரத்துக்குள் அவர் ஆடிய ஆட்டமும், குழைந்த குழைவும், மற்ற அலுவல்களுக்கு முன்னால், ‘பட்டணத்திலே இருந்து எசமானி அம்மாள் வந்திருக்கிறார். அவருக்கு ஒரு குறையும் வைக்கக்கூடாது’ என்று கட்டளை பிறப்பித்த கெடுபிடியும் முல்லை நகைக்குப் புதுமையாக இருந்தன.

சற்று நின்று சிரித்துவிட்டுப் போகிற போக்கில், “பிள்ளை! இப்போது மாடிக்குப் போயிருக்கிறாரே, அவருடைய பெயர் என்னவென்று நீங்கள் சொல்லவில்லையே?” என்று கேட்டாள்.

“மணிவேல்” என்றார் தாணுப்பிள்ளை.

“அப்படியா? அவருக்கும் சுடுநீர் உபசரிப்பு உண்டு அல்லவா?”—சிறிது சிரிப்புக்கு நடுவே கேட்டாள் முல்லை நகை.

“சுடுநீர், சுக்குநீர், எது பன்னீர் வேண்டுமானாலும், அவருக்குக் கிடைக்கும். ஆனால் எஸ்டேட்டின் சொத்து உங்களுக்குத் தான்!” என்றார், தாணுப்பிள்ளை. முல்லைநகையின் கன்னம் —

சிவந்தது!

குழியிட்டது!

பெட்டியைத் திறந்து, சோப்பும், அழகிய பச்சை வண்ண நைலான் புடைவையையும், அதே வண்ண இரவிக்கையையும் எடுத்துத் தோளில் அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டே குளியல் அறைக்குள் குதிபோட்டுச் சென்றாள் முல்லைநகை.

இதுநாள் வரையில் உறவு என்ற காற்றே புகாத அந்த எஸ்டேட் மாளிகையில் புகுந்து புறப்பட ஒரு பொன்னான பெண் மானும், கட்டுடல் காளையும் வந்திருப்பதை, வியப்பை விழிகளில் ஏற்றிப் பார்த்தனர் அங்கிருந்த அலுவலர்கள்!

தாணுப்பிள்ளை தவித்தார்!

அன்று, முல்லைநகைக்குப் பொழுதே போகவில்லை. கருகருவென்று பொன்வண்டு போலச் சுற்றிவந்து தட்டெழுத்து இயந்திரத்தில் ஏதாவது கடிதங்களை ஏற்றி இறக்கிக் கொண்டிருந்த அவள் கைகள், மருதமலை எஸ்டேட் மாளிகைக்கு வந்த பிறகு ஓய்ந்து கிடந்தன!

மாமா அன்போடு பேசுகிறார். தன் வரவேற்பில் உளம் மகிழ்கிறார். எல்லாரும் எஸ்டேட்டுக்கு இனி வருங்கால எசமானி என்று போற்றுகிறார்கள். எல்லாம் சரி. பொழுது போகவில்லையே! — அத்துடன் எங்கிருந்தோ திடீரென்று இப்போது வந்திருக்கும் மணிவேல் குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலவிக்கொண்டு இருப்பது ஏன்? — முல்லைநகைக்கு இப்படி எல்லாம் சிந்தனை பட்டம் பறந்தது.

மணிவேல், புதைபொருள் ஆராய்ச்சியை யெல்லாம் விட்டு இங்கே வந்து தங்கி இருப்பது அவளுக்கு ஏன் என்று புரியா விட்டாலும், அவனால் எந்தத் தொல்லையும் இதுவரையில் முளைக்கவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால், முல்லைநகை யோடு பேசக்கூட மணிவேல் முயற்சி செய்யவில்லை. ஆனால், மாமாவின் அறைக்குள் மட்டும் அடிக்கடி அவன் நுழைந்து சென்று அவரோடு பேசிவிட்டுத் திரும்பியதை அவள் கண்டாள். எங்கேயாவது கூடத்து அறையில் அவனை அவள் கண்டால்கூட தலையைக் குனிந்துகொண்டு போய்விடுகிற அடக்கத்தைக் கவனித்தாள். ஓர் இளைஞன் — அத்துடன் அழகன் — இப்படி நடந்துகொள்ளுவது விந்தைதான்!

இந்தப் பணிவும் பேசாத்தன்மையும் எதைக் காட்டுகின்றன?

எஸ்டேட்டுக்கு வருங்காலத் தலைவியாகப்போகும் தன்னிடம் பேச்சுக் கொடுத்தால் திரும்பப் பதில் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்ற அச்சம் அவனது வாய்க்குப் பூட்டு

மாட்டியிருக்குமோ? அப்படியே இருந்தாலும், அந்த இளமை ஏதாவது பேசத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டே இருக்குமே!

மணிவேலின் மனப்போக்கு முல்லைநகைக்குப் புதிராகவே இருந்தது. அவன் பேசாவிட்டாலும் அவனோடு தான் பேச வேண்டும் என்ற தவிப்பு அவளுக்கு ஏற்பட்டது!

வேலை பார்த்த அலுவலகத்தில் தேவையின்றிப் பேசத் துடித்த எத்தனையோ இளைஞர்களின் வாய்களிலிருந்தும் விழிகளிடமிருந்தும் திறமையாகத் தப்பித்து வந்த தான், இப்போது பேசாத ஒருவனுடன் பேசத் துடித்த புதுப்பழக் கத்தைக் கண்டு சிறிது நாணினாள்!

அன்று மாலை மாடிப்படியில் இருவரும் கண்டுகொண்டனர்:

“மாமா, விழித்துக்கொண்டிருக்கிறாரா? மருந்துகொடுக்க வேண்டும்” என்று, மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்த மணிவேலை முல்லைநகை கேட்டாள்.

“உறங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் தட்டி எழுப்பி மருந்து கொடுக்கும் உரிமை உங்களுக்கு இருக்கும்போது என்னைக் கேட்பானேன்?” என்று மணிவேல் ஆவலோடு பேசினான். ஆமாம்—பேசினான், பேசிவிட்டான்!

தன் உரிமையை அவன்கூட அறிந்து வைத்திருக்கிறதைக் கண்டு முல்லைநகைக்குப் பெருமித உணர்வு உண்டாயிற்று. ஆனால், தொடர்ந்து பேசப் பின்தொடர்பு இன்றி அவன் அளித்த பதில் மேற்கொண்டு அவன் உணர்ச்சி ஊறிநின்ற உதடுகளைப் பிரிக்கவில்லை. இன்னும் ஒரு படியில் தன் மென்பாதத்தில் ஒன்றைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டே, “என் உரிமையைப்பற்றி நான் கேட்கவில்லை. மாமா விழித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறாரா என்று தான் கேட்டேன்!” என்று சொல்லிவிட்டுப் படபடவென்று மர மாடிப் படிகளில் ஓசையை எழுப்பிக் கொண்டே நில்லாமல் அவள் நடந்தாள். திரும்பி அவள் பார்த்திருந்தால்—

மணிவேல் அப்படியே அசையாமல் நின்றதைக் கவனித்திருப்பாள் அவள்! சற்றுத் தள்ளி தாழ்வாரக் கோடியில் பழங்கணக்கு ஒன்றைக் குடைந்துகொண்டிருந்த தாணுப்பிள்ளை இருவரும் பேசியதை ஒட்டுக்கேட்டுவிட்டு எழுந்து வந்தார்.

மணிவேல், படிகளிலிருந்து இறங்கித் தனக்கு என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த அறைக்குள் நுழையத் தாழைத் திறக்க முயன்றபொழுது. “அந்தப் பெண் சிறிது படபட வென்று பேசிவிட்டாள். கவனித்தேன்; படித்த பெண்; பட்டினத்தில் இருந்த பாவை. தாங்கள் மனத்தில் எதையும் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது” என்று குழைந்தார்.

“நான் மனத்தில் ஏதாவது வைத்துக்கொண்டு விடுவேன் என்று உங்களுக்கு யார் சொன்னது?” என்று கேட்டுக் கொண்டே மணிவேல் அவன் அறைக் கதவைத் திறந்தான்.

“இல்லை... அப்படி ஏதாவது உங்களுக்குள் சிறு பகை மூண்டால், எசுமான் வருத்தப்படுவார். என் தலை நடுவே உருளும். ஏற்கனவே ஐயாவிடம் ஏச்சும் பேச்சும் கேட்டு எனக்குத் தலை மொட்டையாகி விட்டது! அதனால்தான் முந்திக்கொண்டேன்...” என்று விளக்கம் சொல்லிக்கொண்டே வழுக்கைத் தலையைச் சுற்றிக் கோடு கட்டியிருந்த வேர்வையை, மேல் துண்டினால் அவர்துடைத்துக்கொண்டார்.

“தாணுப்பிள்ளை, என்னால் அந்தப் பெண்ணைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். மண்ணையே ஆராயும் நான், பெண்ணை ஆராய்வதை விட்டுவிடுவேனா?” என்றாள் மணிவேல், கண்ணாடிக்கு முன்னால் சிறிது குனிந்து கிராப்பை வாரிக்கொண்டே.

தாணுப்பிள்ளை பேசவில்லை. சிறிது சிரித்துக்கொண்டே அங்கிருந்து அகன்றார்.

ஏனென்றால் சிறிது நேரத்துக்கு பிறகு வாயிலேயே குலுங்கிக்கொண்டு வந்து நின்ற குதிரை வண்டியிலிருந்து இறங்கிய

மூவரை அவர் ஓடிச்சென்று வரவேற்கும் வேலை அவருக்கு வந்துவிட்டது!

45 வயது இருக்கும் ஒருவர் முதலில் இறங்கினார்: எடுப்பான தோற்றம். மிடுக்கான பேச்சு. சட்டைப் பைக்குள் தங்கத்திலான கெடிகாரச் சங்கிலி குலுங்கியது. அவர் உய்ய வந்தாரின் மைத்துனர் வல்லத்தரசு.

வண்டியிலிருந்து இறங்கிய உடனே, “என்ன தாணு! எப்படி இருக்கிறாய்? இன்னும் உன்னுடைய கயிறு கட்டிய முக்குக் கண்ணாடியைத்தான் நீ பயன்படுத்துகிறாயா?” என்று எடுப்பான குரலில் கேட்டுக்கொண்டே அவர் வந்தார்.

அவருக்குப் பின்னால் அவரது மனைவி துணைமாலே அம்மாள் இறங்கினாள்.

“என்ன நீங்கள், வந்ததும் வராததுமாகக் கணக்குப் பிள்ளையைக் கேலிசெய்யத் தொடங்கிவிட்டீர்களே! உங்கள் அத்தானுக்கு உடல்நிலை எப்படி இருக்கிறது என்று கேளுங்கள்” என்று பரிந்து பேசினாள் துணைமாலே.

இவர்கள் இருவருக்கும் முன்னால் குதிரை வண்டியின் முன் பக்கமாகத் தாவி இறங்கிய அவர்களின் ஒரே மகன் திருமுகம், “குதிரை வண்டியில் இதற்குத்தான் நான் ஏறமாட்டேன் என்று சொன்னேன். என் புஷ்சட்டையும் கசங்கி விட்டது. முதுகையும் வலிக்கிறது. ஏன் கணக்குப்பிள்ளை, புகைவண்டி நிலையத்துக்குக் காரை அனுப்பி வைக்கக் கூடாது?” என்று சற்று ஆட்சிக் குரலில் புஷ்சட்டையை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டே கேட்டான்.

“கணக்குப்பிள்ளைக்கு நாம் இந்த வண்டிக்கு வரப்போகிறது எப்படியடா தெரியும் திருமுகம்? அவரைப்போய் வந்ததும் வராததுமாக ஆட்சி செய்கிறாயே!” என்று மீண்டும் பேசினாள் துணைமாலே.

இப்படி மூவரும் தனக்குப் பேச வழியில்லாமல் மாறி மாறிப் பேசிக்கொண்டிருந்த நிலையில் சிக்கி அசட்டுச்சிரிப்புச் சிரித்தார் தாணுப்பிள்ளை. வண்டியிலிருந்து மூட்டை முடிச் சுக்களை எடுத்து உள்ளே வைக்கப் பணியாட்களை அவர் எவினார்.

மூவரும் உள்ளே துழைந்தபோது மாடியிலிருந்து முல்லை நகை இறங்கி வந்தாள். அவர்களில் வல்லத்தரசு அவளைக் கவனித்து விட்டுச் சற்று நின்று, “தாணு!” என்று அழைத்துப் புருவத்தை நெறித்தார்?

பின்னால் மெதுவாக வந்து கொண்டிருந்த கணக்குப் பிள்ளை, அவர் அழைத்த நோக்கத்தைப் புரிந்துகொண்டு “இத்தப் பெண் பட்டினத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறாள் பெயர் முல்லைநகை” என்றார்.

“ஓ அத்தானின் தங்கை மகள்! இப்போது வளர்ந்திருக்கிறாள்! அடையாளமே தெரியவில்லை! நீ என்னவோ பட்டினத் திலே ஒரு பெண்ணை விலைக்கு வாங்கி வந்ததுபோல் என்னிடம் பேசுகிறாயே தாணு! இப்படி எல்லாம் பேச எப்போது நீ கற்றுக்கொண்டாய்?” என்று தாணுப்பிள்ளையின் முதுகிலே வல்லத்தரசு தட்டினார்.

தாணுப்பிள்ளை குனிந்து முதுகைக் குறுக்கிக்கொண்டார்..

“முல்லைநகையை உங்களுக்குத் தெரியும் என்று எனக்குத் தெரியாது!” என்றார் தாணுப்பிள்ளை. அதற்குப் பிறகு—

அத்தானைப் பார்க்க வல்லத்தரசு மாடிக்குச் சென்றார். பின்னால் துணைமாலையும் தொடர்ந்தாள். திருமுகம் போக வில்லை. கூடத்து அறையில் விரித்த மெத்தையில் குப்புறப் படுத்துக்கொண்டு ஏதோ ஓர் ஆங்கிலப் புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்த மணிவேலை, சன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்து விட்டு, “யார் அவன்?” என்று தாணுப்பிள்ளையிடம் திருமுகம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தாணுப்பிள்ளைக்குத் தலையைச் சுற்றியது! இப்படி வீட்டுக்கு வந்திருப்போரின் பெயரையும் உறவு முறையையும் மாறி மாறி விவரித்துக் கூறிக் கொண்டிருக்கவே நேரமெல்லாம் சரியாகி விடும் போலிருக்கிறதே என்ற அவதியினுள் அவர் ஆழ்ந்தார்.

அவர் நல்லவர்!

இன்னும் நாலே நாள்கள் விடுமுறையில் மீதி இருந்தது. முல்லைநகைக்குத் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்ட நம்பிக்கை தளர்ந்தது!

மாமாவைப் பார்க்கத் தன்னைத் தவிர வேறு எவரும் இலர் என்று தான் எண்ணியது எவ்வளவு தவறு என்று அவன் நினைத்தான்!

மணிவேல், வல்லத்தரசு, அவரது துணைவி துணைமாவை, அருமை மகன் திருமுகம் இவ்வளவு பேர்களும் எஸ்டேட் மானிகையில் கூடிவிட்டார்கள்!

வந்தவர்களில் ஒருவராவது கிளம்பவில்லை: மாறி மாறி மாடிக்குச் சென்று உய்யவந்தாரைப் பரிவோடும் புது அன்போடும் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். உறவினர் எவரோடும் ஒட்டாமல் இருந்துவந்த உய்யவந்தாரும், எல்லாரையும் இருக்கச் சொல்லி அன்போடு பேசி வருவது, முல்லை நகைக்கு விடுவிக்க இயலாத பெரும் புதிராக இருந்தது!

தானே மாமாவுக்கு நெருங்கிய உறவினர் என்றாலும், அவர் தனக்குத்தான் சொத்தை எல்லாம் எழுதி வைக்கப் போகிறார் என்பதற்கு என்ன சான்று இருக்கிறது? அவர்காட்டி வரும் அந்த அன்பு தன்னிடம் மட்டும்தானா? அதற்கு—

என்ன உறுதி?

முல்லை நகை மிகக் குழம்பினாள்!

இவரை நம்பி வேலையைவிட்டு வராமல் விடுமுறை பெற்று வந்தது நல்லதாயிற்று! மாமாவின் உடல் நிலையும் அப்படியே தான் இருந்துவருகிறது. எனவே, அவரிடம் சொல்லிக்கொண்டு இன்னும் இரு நாள்களில் சென்னைக்குத் திரும்பிவிடவேண்டியது தான் என்ற தேர்வில் அவளது மனப்பேரூ விடை எழுதிக் கொண்டது. அத்துடன் —

திருமுகத்தின் திருவிளையாடல்களும் திருப்பார்வையும் எல்லை மிக மீறி நின்றன!

அவள் குளிக்கும் நேரம் பார்த்து அந்த அறைக்கு முன்னால் தண்ணீர் தொட்டிக்கு அருகில் மணிக்கணக்கில் நின்று அவன் பல் துலக்கினான்.

தோட்டத்திலிருந்து உரோசாச் செடியை மொட்டையடித்து அத்தனை பூவையும் பறித்து அவளது அறைக்குள் அவன் வழிபாடு செய்திருந்தான்!

ஒருநாள் துணிந்து, “எனக்கு இந்தக் கிராமமே கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. உங்களுக்காகத்தான் தங்கி இருக்கிறேன்” என்று முல்லைநகையிடம் சட்டையின் கழுத்துப் பட்டையைத் தூக்கிவிட்டுக்கொண்டு சொல்லிவிட்டான்!

முல்லைநகைக்கு சினம் சிலிர்த்துக்கொண்டு வந்தது. அவன் கன்னத்தில் ஓங்கி ஓர் அறை கொடுக்கலாமா என்று கூட அவள் எண்ணினாள்: ஆனால்—

சென்னைக்கு எப்படியும் திரும்பிப் போய்விடவேண்டும் என்ற உறுதியோடு அவள் இருந்ததால், போகிற போக்கில் ஓர் ஆணின் கன்னத்தில் தன் கை படுவானேன் என்று அடக்கிக் கொண்டாள் முல்லைநகை. அதற்குப் பதிலாக

எரிக்கும் பார்வை ஒன்றை வீசிவிட்டு அறைக் கதவை ஓசையுடன் சாத்தினாள் அவள்.

தாணுப்பிள்ளை ஒருவாறு முல்லைநகையின் தனிப்பைப் புரிந்துகொண்டு ஆறுதல் சொன்னார். “உங்களிடம்தான் எசமானருக்கு உண்மையான அன்பு. நான் சொல்லுவதை நம்புங்கள். இவர்கள் எல்லோரும் அவரது உடல் நிலையை அறிந்துகொண்டு ஓடிவந்திருக்கிறார்கள். எனவே, தாங்கள் சென்னைக்குத் திரும்பிப் போகிற எண்ணத்தை மறந்து விடுங்கள்!” என்று பரிந்து பரிந்து பேசினார்.

“அது சரி பிள்ளை, ஆனால் இந்தத் திருமுகம் ஒருமுகத்தை வைத்துக்கொண்டு என்ன பாடுபடுத்தி வருகிறான்! எட்டிப் பார்த்தால் புட்டுக்கொண்டு போய்விடுவான் போல இருக்கிறதே!” என்று முகம் சுருக்கினாள் முல்லைநகை.

“நான் அவனைக் கவனப்படுத்தி வைக்கிறேன். நீங்கள் சென்னையிலே நூறு முகங்களுக்கு நடுவே டைப்பிஸ்டாக இருந்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால், இந்த முகத்துக்கு அஞ்சலாமா?” என்று தாணுப்பிள்ளை கேட்டுவிட்டு, இப்படிச் சொன்னதற்காகப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் அம்மா!” என்றார்.

“அஞ்சவில்லை, நான் தொலைவில் வரும்போதே அவன் சட்டையில் தெளிக்கப்பட்டிருக்கும் வாசனை எனக்குத் தலையைச் சுற்றுகிறது! இதை இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமோ தெரியவில்லை!” என்று சொல்லி நகரத் தொடங்கினாள் முல்லைநகை.

மெல்லப் பின்னால் வந்த தாணுப்பிள்ளை பணிவோடு, “திருமுகத்தைப் பற்றிச் சரியாக விமர்சனம் செய்துவிட்டீர்கள்! மணிவேலைபற்றி எதுவுமே சொல்லவில்லையே?” என்று கேட்டார்.

“கணக்குப்பிள்ளை நீர் பொல்லாதவர்! அவர் நல்லவர்!” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினாள் முல்லைநகை காதணி குலுங்க.

“ஓகோ!” என்று எழும்பாத குரலில் தாணுப்பிள்ளை சொல்லிவிட்டுத் தன் இருக்கையில் வந்து உட்கார்ந்தார்!

அன்பு இட்ட ஆணை

உய்யவந்தாருக்கு அருகில் மணிவேல் உட்கார்ந்திருந்தான். அறைக் கதவு சாத்தி இருந்தது.

மெல்லப் பேசினார் உய்யவந்தார்: “என் எஸ்டேட் முழுவதையும் உன் பெயருக்கு உயில் எழுதி வைத்துவிட்டேன். ஆனால், இந்தச் செய்தி இங்கு வந்திருக்கும் முல்லை நகை, என் மைத்துனன் குடும்பத்தார் ஆகியோருக்குத் தெரியக்கூடாது. தனக்குத்தான் இவ்வளவு திரண்ட சொத்துக்களும் என்ற நம்பிக்கையில் தன் உள்ளத்தை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறாள் முல்லைநகை. பாவம், அவள் நல்ல பெண் முறைப்படி, சட்டப்படி சொத்துக்கள் அனைத்தும் அவளைத் தான் சேரவேண்டும்! இருந்தாலும் — இவ்வளவு பெரிய எஸ்டேட்டை நிருவாகம் செய்ய அவளால் இயலாது என்று நினைத்துத்தான் உன்னிடம் நான் ஒப்படைக்கிறேன். முல்லை நகையை நீ தவிக்க விட்டுவிட மாட்டாய் என்ற நம்பிக்கை என்னைக்கு உண்டு. இவ் வும் சில மணி நேரங்களில் என் உயிர் பிரிந்துவிடும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதற்குள் இந்த உயலை இரும்புப் பெட்டகத்திலிருந்து எடுத்துச் சென்று உன் அறையில் பாதுகாப்புடன் வைத்துக் கொண்டுவிடு. என் தலை சாய்ந்தவுடன் என் மைத்துனர் படை முதலில் இரும்புப் பெட்டகத்தைத்தான் சோதனை போடும்!” என்று விவரித்துக் கூறி உயலை மணிவேலிடம் ஒப்படைத்தார் உய்யவந்தார்.

மணியேல் தன் கண்களை நன்றியோடு துடைத்துக் கொண்டு உயிலைத் தன் சட்டைப் பைக்குள் மறைத்து வைத்துக்கொண்டே கீழே இறங்கி வந்தான்.

அவன் வந்த சில மணி நேரங்களில் உய்யவந்தாரின் உயிர் பிரிந்துவிட்டது!

செய்தி அறிந்தும், முதலில் வல்லத்தரசுதான் பாய்ந்து மாடிக்கு ஓடினார்!

தன்னிடம் தன் அத்தானுக்கு இருந்த அன்பு திருமுகத் தின் பெயருக்கு உயிலை எழுதத் தூண்டியிருக்கும் என்ற அசையாத நம்பிக்கை அவருக்கு! எனவே—

மாடிக்கு ஓடினார். தடதடவென்று ஓடினார் வல்லத்தரசு. அவருக்குப் பின்னால் துணைமாலை, திருமுகம், மணியேல் முல்லைநகை, தாணுப்பிள்ளை அனைவரும் ஓடினார்கள்!

அங்கே, மருதமலை எஸ்டேட்டின் மகத்தான மணிவிளக்கு ஒளியிழந்து கிடக்கக் கண்டார்கள். அவர்களில் தாணுப்பிள்ளையைத் தவிர மற்றவர்களெல்லாம் சொத்தை நினைத்துக் கொண்டு சிறிது விம்மினார்கள்!

ஆனால், உண்மையாக முப்பது ஆண்டுகளாக உய்ய வந்தாரின் உட்பைத் தின்ற உண்மையான அழகை தாணுப்பிள்ளைக்கு வந்தது! புது நிருவாகத்தில் தன் பணியை ஏற்றுக் கொள்ளாமல், தன்னை வீட்டுக்கு அணுப்பி வைத்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்பதையும் நினைத்து இன்னும் சற்றுப் பெருங்குரலில் விம்மினார் தாணுப்பிள்ளை!

அதற்குப் பிறகு—

அந்த மாளிகையில் புதுப் பரபரப்பு ஏற்பட்டது!

உய்யவந்தார் யார் பெயருக்கு உயில் எழுதி வைத்துச் சென்றிருக்கிறார் என்ற ஆராய்ச்சியில் மணியேலைத் தவிர மற்றவர்கள் இறங்கினார்கள்! மணியேல்—

“எனக்கு இனிமேல் இங்கு என்ன அலுவல் இருக்கிறது? நெருங்கிய உறவினர்களெல்லாம் இருக்கும்போது, என்னைப் பற்றி மாமாவுக்கு நினைக்கவும் வாய்ப்பு இல்லை! எனக்கு என் ஆராய்ச்சியே போதும்! நான் போகிறேன்!” என்று சொல்லத் தொடங்கினான்!

வல்லத்தரசுக்கு இரவில் உறக்கம் வருவது இல்லை. உயில் எங்கே இருக்கிறது. அதை யாருடைய பெயருக்கு அத்தான் எழுதியிருக்கிறார் என்று தெரிந்துகொள்ளும் துடிப்பில் அவர் இருந்தார். அதற்குப் பிறகு அறைக்கு அறை அவருடைய அலுவல் இருந்தது! எந்தக் கடிதத்தைக் கண்டாலும் எவருக்கும் தெரியாமல் பிரித்துப் பிரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்!

ஒருவேளை தன் பெயருக்கோ, தன் மகன் திருமுகத்தின் பெயருக்கோ உயில் எழுதி வைக்காமல், வேறு யார் பெயருக் காவது எழுதி வைத்திருந்தாலும், உயில் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்துக் கிழித்து எறிந்து விட வேண்டும் என்ற சதித்திட்டம்தான் அவர் மனம் முழுவதும் நிரம்பிவழிந்தது! அதற்குப் பிறகு வல்லத்தரசு—

மாளிகை முழுவதும் தன் சோதனை வலையை விரித்தார். மணிவேலன், முல்லைநகை, தாணுப்பிள்ளை இவர்களின் போக்குகளைக் கண்காணித்தார்.

துணைமலைக்குப் போகிற போக்கில் அத்தான் உயிலைப் பற்றி ஒரு சொல் சொல்லாமற் போனதில் வருத்தம். தன்னிடமோ, தன் கணவரிடமோ அவருக்கு உண்மையான ஈடுபாடு இருந்திருந்தால் உயில் எழுதுவதை எல்லோருக்கும் முன்னிலையில் அவர் நடத்தி இருக்கலாமே என்று அவள் எண்ணினாள். வெம்பினாள்.

திருமுகத்துக்கு உயில்பற்றி எல்லாம் கவலை இல்லை! எப்படியாவது முல்லைநகையின் அன்புக்கு ஆளாகி, அவளை மனைவியாக அடைந்துவிடுவது என்ற பிடிவாதத்துடன் புதுப்

புது திட்டத்தை அவன் வகுத்து வந்தான்! திட்டங்கள் வகுக்கும் திறமை தனக்கு இருக்கும் வரையில் எத்தனை தோல்விகள் ஏற்பட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்ள அவன் முன்னேற்ற பாடுடன் இருந்தான்.

முல்லைநகைக்கு இருந்துவந்த உயில் குழப்பத்தைத் தாணுப்பிள்ளை ஒருனிதமாகத் தீர்த்து வைத்துவிட்டார்!

“எசமான் உயிலே எழுதவில்லை. அவருக்கு நேரான வாரிசு நீங்கள்தான். ஆகையால், முறைப்படி, சட்டப்படி இந்த எஸ்டேட்டு முழுவதற்கும் நீங்கள்தாம் உடைமைக்காரர். இன்றுமுதல் எனக்கும் இந்த எஸ்டேட்டில் வேலை பார்க்கும் மற்றவர்களுக்கும் எசமானி அம்மாள் இனிமேல் நீங்கள்தாம். இந்த எஸ்டேட் முழுவதற்கும் நீங்கள்தாம் உடைமைக்காரர் என்பதை இனிமேல் எவராலும் மறுக்க முடியாது, அசைக்கமுடியாது! ஐயா உயில் எழுதவே இல்லை, எனக்குத் தெரியும். இதை மற்றவர்களுக்கு நீங்கள் சொல்ல வேண்டாம். மற்றவர்களெல்லாம் உயிலைத் தேடிக் கொண்டு கிடக்கட்டுமே! ஐயா உயிலே எழுதாதபோது இவர்களுக்கு எப்படி உயில் கிடைக்கும்? எசமானியம்மா, என்னைமட்டும் நீங்கள் வேலையிலிருந்து விலக்கிவிடாதீர்கள்!” என்றார் தாணுப்பிள்ளை.

தாணுப்பிள்ளையின் விளக்கம் சரியாக இருந்ததால் முல்லை நகை முழுவதும் நம்பினான். நம்பி முகமலர்ச்சியோடு, “அப்படியானால் என் வேலையை வேண்டாம் என்று அவர்களுக்கு எழுதிப் போடவேண்டும்! சென்னையில் நான் வாடகைக்கு வைத்திருந்த அறையைக் காலி செய்யவேண்டும். சென்னைக்கு நான் ஒரு தடவை போய்விட்டு வந்துவிட்டும்மா பிள்ளை?” என்று உற்சாகத்துடன் கேட்டான் முல்லைநகை.

“இதற்காக நீங்கள் ஏன் போகவேண்டும் எசமானி அம்மா? எஸ்டேட்டில் எத்தனையோ நம்பிக்கையான அலுவலர்கள் இருக்கிறார்கள்!” என்று சொன்னார் தாணுப்பிள்ளை.

வலர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவரை உங்கள் கடிதத்துடன் இன்றே நான் அனுப்பிவைக்கிறேன்!”

இப்படிச் சொல்லித் தாணுப்பிள்ளை முடித்தபோது ஒரு குரல்—

“என்னைச் சென்னைக்கு அனுப்பினால், எசமானி அம்மாவின் பணியைச் செய்து முடிக்கக் காத்திருக்கிறேன்!” என்று கேட்டது. அது—

மணிவேலின் குரல்.

“என்ன! நீங்களா போகிறேன் என்கிறீர்கள்?” என்று சிறிது வியப்போடு முல்லைநகை கேட்டாள்.

“ஆமாம், எசமானி அம்மா எனக்குக் கட்டளையிட்டால்?” என்றான் மணிவேல்!

“இவரை இப்படி எல்லாம் பேசச் சொல்லாதீர்கள் பிள்ளை!” என்று வேறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டு கூறினாள் முல்லைநகை!

அவள் உள்ளம் மணிவேலுடன் பேசுவதை விரும்பியது. அவன் வாயினால் தன்னை எசமானி அம்மாள் என்று அழைப்பது அவளுக்குப் பெருமையாக இருந்தது!

“போகவேண்டாம் என்று கட்டளை பிறந்தாலும் போகவில்லை என்று சொல்லுங்கள் கணக்குப்பிள்ளை” என்றான் மணிவேல்!

“பிள்ளை, சென்னைக்கு வேறு எவரையாவது அனுப்புங்கள் இவ்வளவு பெரிய எஸ்டேட்டுக்கு என் சார்பில் நிர்வாகப் பணிபுரிய ஒருவர் தேவை என்று நினைக்கிறேன். இவரை இன்றுமுதல் அந்தப் பதவியில் வைக்கிறேன். மாதம் ரூ. 500 இவருக்கு தந்துவிடுங்கள்!” என்றான் முல்லைநகை.

“நான் நினைத்தேன். அதைச் செயலாக்கிவிட்டார்கள் எசமானியம்மா!” என்றார் தாணுப்பிள்ளை.

“நானா இந்த எஸ்டேட்டுக்கு நிர்வாகி?” என்று அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்குவதுபோலப் பாசாங்கு செய்தான் மணிவேல்.

“இது என் கட்டளை!” என்று முறுவலித்தாள் முல்லை நகை.

“அப்படியே!” என்றான் மணிவேல்.

இவர்களுக்கு நடுவே, இவ்வளவு நேரம் இந்தக் கிழமாகிய தான் நின்றது தவறு என்று மெல்ல இடத்தைக் காவி செய்தார் தாணுப்பிள்ளை!

முதுகைத் தொட்ட கை!

இரவு நடுநேரம், வல்லத்தரசுக்கு உறக்கம் விழிகளை இழுத்து அழுத்தவில்லை. படுக்கையிலிருந்து எழுந்து அவர் உட்கார்ந்தார்.

சற்றுத் தள்ளி மனைவி துணைமாலை உறங்கிக்கொண்டிருந்தாள். உயில் எவருடைய பெயருக்கு எழுதி வைத்திருக்கிறது என்ற துன்பத்தினால் தன் கணவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அதை அறிந்துகொள்ளாத வரையில் அவர் கண்ணுறங்க மாட்டார் என்பதை ஏனோ அவள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை! எனவே—

அவள் உறங்கினாள்!

இன்னொரு பக்கத்தில் முகத்தையும் சேர்த்து மூடிக்கொண்டு திருமுகம் சுருண்டு படுத்தாக்கிடந்தான். வேளைக்கு வயிறு வாடாத எஸ்டேட் உணவு. உறங்குவதற்கு என்ன

பையனுக்கு என்று எண்ணிக்கொண்டே அவன் படுத்திருந்த இடத்தைக் கடந்து வல்லத்தரசு மெல்ல அடிமேலடி வைத்து நடந்தார். அவரது உடல் முழுவதும் ஒரு கறுப்புக் கம்பளி யினால் மூடி இருந்தது. மெல்ல நடந்தார் வல்லத்தரசு.

உய்யவந்தார் தமக்கு என்று வைத்துக்கொண்டிருந்த தனி அறை ஒன்றைத் தன்னிடமிருந்த திறவுகோலினால் ஓசையின்றித் திறந்து உள்ளே போனார் வல்லத்தரசு. அவர் கண்களைச் சுற்றிப் படிந்துகிடந்த கருகரு இருட்டில் மெல்லக் கதவைத் திறந்து கொண்டு அறைக்குள் நுழைந்தார். அறையில் நுழைந்ததும் —

சோதனையுள் மூழ்கினார். சுவரில் இருந்த மரப்பேழை, இரும்புப் பெட்டகம், பரண், பெட்டி என்று ஒன்றுவிடாமல் குடைந்து ஊடுருவிப் பரபரப்போடு அந்த உயில் இருக்கிறதா என்று அவர் தேடிப் பார்த்தார். ஒவ்வொரு துண்டுக் கடிதத் தையும் விட்டுவிடாமல் அவர் பிரித்துப் படித்தார். அந்த அறையிலே அவர் திறக்காத பெட்டிகள் இல். தொடர்ந்து சிறிது அலுப்போடு வல்லத்தரசின் தேடல் படலம் நடந்து கொண்டிருந்தபொழுது அவரது முதுகுக்குப் பின்னால் ஒரு கை—

அவரைத் தொட்டது! தொட்டதும்—

வெலவெலத்துப் போனார் வல்லத்தரசு!

அந்தக் கைக்கு உரியவர் வேறு எவருமில்லை. அவரது மகன் திருமுகம்தான்!

“அப்பா! நான்தான்!” என்றான் திருமுகம்.

“நீயா? உனக்கும் உறக்கம் வரவில்லையா? இங்கே ஏன் நீ வந்தாய்?” என்று கேட்டார் வல்லத்தரசு.

“உறக்கம் எனக்கு நன்றாக வருகிறது அப்பா. தாங்கள் ஏன் வீணாக அறைக்குள்ளிருக்கும் குப்பைக் காகிதத்தை

எல்லாம் கிளறிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? அந்த உயில் விவரம் எனக்குத் தெரியும் அப்பா!”

“தெரியுமா? என்னிடம் ஏன் நீ இத்தனை நாள் களாகச் சொல்லவில்லை?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அந்த அறைச் சோதனையிலிருந்து விடுபட்டு வெளியே வந்தார் வல்லத்தரசு!

அவரது துன்பம் சற்றுக் குறைந்திருந்தது.

தந்தையும் மகனும் மெல்ல நடந்து தங்களுடைய அறைக்குத் திரும்பினார்கள்.

துணைமாலை தூக்கமே துணையாக இருந்தாள்.

மெல்ல இருவரும் பேசினார்கள்.

“திருமுகம், உயிலைப்பற்றி உனக்குத் தெரியுமா? என்ன தெரியும்? யார் பெயருக்கு எழுதி வைத்துச் சென்றிருக்கிறார்? சொல்லடா மகனே.”

“நேற்றுத்தான் கணக்குப்பிள்ளையைத் தனித்தேன். அவர் என்னிடம் எல்லாவற்றையும் கக்கிவிட்டார். அவர் எளிதில் சொல்லிவிட்டாரா? அவருக்குப் புது முத்துக் கண்ணாடி வாங்கித் தருகிறேன் என்று வாக்குறுதி அளித்த பிறகுதான் திருவாயைத் திறந்தார்.

“என்ன சொன்னார் அவர்? என்னை நீண்ட நேரம் தவிக்க விடாதேடா திருமுகம்.”

“என் பெயருக்குத்தான் உயில் எழுதி வைத்திருக்க வேண்டும் என்று கணக்குப்பிள்ளை உறுதியாகக் கூறுகிறார். உய்யவந்தார் உயிர் துறப்பதற்கு முதல்நாள் அவர் தனியே தானுப்பிள்ளையை அழைத்து என்னைப்பற்றி அக்கறையோடு விவரம் கேட்டாராம். நல்ல பையன். தாங்கள் கேட்பதின் பொருள் புரிகிறது. தங்களுக்கு ஈடுபாடு இருக்குமானால் திருமுகத்தின் பெயரில் உயில் எழுதி வைக்கலாம் என்று புரிந்துகொண்டு சொன்னாராம் கணக்குப்பிள்ளை.”

“இவ்வளவுதானே?” என்று சிறிது ஆர்வம் குன்றிக் கேட்டார் வல்லத்தரசு.

“இன்னும் என்ன சொல்ல வேண்டும் அப்பா?” என்று திருமுகம் தந்தையின் முகத்தை நோக்கியபொழுது, அவர், “தாணுவை நம்பக்கூடாது. இப்படித்தான் இந்த வீட்டில் எஸ்டேட் சொத்துக்காகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு வரிடமும் சொல்லி ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன். அவர் முல்லை நகை, மணிவேல் ஆகியவர்களிடமும் மறைவுப் பேச்சுப் பேசுகிறார். பொல்லாத எத்தன் அந்தத் தாணு, நம்பக்கூடாது. அவனை நம்பவே கூடாது என்று கூறிவிட்டு, “உனக்கு இன்னும் உலகம் தெரியாது, படுத்துக்கொள்” என்றார்.

திருமுகம் தந்தையைச் சிறிது கடுகடுப்போடு பார்த்து விட்டு மறுபடியும் போர்வைக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டான். வல்லத்தரசு—

அறைக்குள் கூண்டிலடைப்பட்ட வேங்கைபோல மீண்டும் உலவினார். உயிலில் அவர் உயிரையே வைத்திருக்கும் பொழுது உறக்கம் எப்படி வரும்?

என்று கிடைக்கும் எனக்கு அமைதி?

முல்லைநகையை எல்லாரும் எசமானி என்று அழைத்துப் பெருமைப்படுத்தினார்கள். ஆனால், வல்லத்தரசு மட்டும் ஒருவிதமாக நடந்துகொள்ளுவதை அவள் தெரிந்து கொண்டாள். ஒரு நாள் துணைமாலையைத் தூது அனுப்பி, எப்படியாவது திருமுகத்துக்கு மணம் முடித்துவிடச் சூழ்ச்சி செய்ததையும் அவள் அறிந்தாள்.

“இவ்வளவு பெரிய எஸ்டேட்டை நிருவகிக்க எவனோ முன்பின் தெரியாதவனை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாய் முல்லை

நகை நீ! அவன் எவனோ? எப்படிப்பட்டவனோ? இதற்கு முன்னால் அவன் இங்கு வந்ததுகூட இல்லை. அதற்காகத்தான் சொல்லுகிறன். திருமுகம் உன்னிடம் உயிரையே வைத்திருக்கிறான். அவனை மணந்துகொண்டால் உனக்கு வரும் பொறுப்புக்களிலிருந்து நீ விடுபடலாம். உனக்குத் திருமணம் செய்து கொள்ள வயது ஆகவில்லையா?” என்று அன்புக் குரலில் அக்கறை அலைபுரளப் பேசினாள் துணைமாமலை.

“என்னிடமும் எஸ்டேட்டிடமும் நீங்கள் இவ்வளவு ஈடுபாடு கொண்டு பேசுவதற்கு நன்றி. ஆனால், வேறு எவராவது இப்படிப் பேசி இருந்தால் முகம் கொடுத்துக்கூடப் பேசி இருக்க மாட்டேன். நான் உங்கள் வயதுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தேன். கருத்துக்கு அல்ல! போய் வாருங்கள்” என்று முல்லைநகை கண்டிப்பான குரலில் கூறினாள்.

வல்லத்தரசின் குடும்பம் அந்த மாளிகையில் வட்டமிட்டு வருகிற வரையில் தனக்கு அமைதி இல்லை என்று எண்ணினாள் முல்லைநகை. அவர்களை எப்படி விரட்டுவது? அவ்வளவுக்கு அவளுக்குத் துணிவு பிறக்கவில்லை! அத்துடன் திருமுகம் தனக்குத்தான் உய்யவந்தார் உயில் எழுதிவைத்துப் போகிறதாகச் சொன்னார் என்றும், தனக்கு வேண்டிய ஓர் ஆளிடம் அவர் கூகப்படக் கடிதம் அனுப்பி வைத்ததால் புறப்பட்டு வரும்படி ஆயிற்று என்றும் வாய்விட்டுச் சொல்லிக்கொண்டு திரிந்தான்!

அவன் பேச்சு முல்லைநகையைக் குழப்பியது. தாணுப்பிள்ளையை அழைத்து, “பிள்ளை, இங்கே ஏன் வந்து மாட்டிக் கொண்டேன் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. என்னைச் சுற்றிக் காமக் கண்களும், சூழ்ச்சி வலைகளும் சுற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. இப்போதுதான் என்ன? படித்திருக்கிறேன். எங்காவது சென்று அலுவல் தேடிக்கொண்டு அமைதியோடு வாழலாமா என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. வல்லத்தரசு குடும்பத்தாரின் வல்லாறுக் கண்களுக்கு நடுவே, பிள்ளை, என்னால் அமைதியோடு வாழ இயலவில்லை. எனக்கு.

எசமானிப் பட்டமும் வேண்டாம், எஸ்டேட்டும் வேண்டாம், சொத்தும் வேண்டாம், போய்விடுகிறேன்! எவர் வேண்டுமானாலும் இந்த எஸ்டேட்டைக் கட்டியாளாட்டும்!” என்று கரிய பெரிய கண்களில் உருண்டு திரண்டு வந்த நீர்த்துளிகளைத் தன் புடைவைத் தலைப்பினால் ஒற்றி எடுத்துக் கொண்டே பேசினாள் முல்லைநகை!

எஸ்டேட் உரிமைக்காரியே கண்ணீர் விடும்பொழுது தான் சும்மா இருக்கக்கூடாது என்று நினைத்துக் தாணுப்பிள்ளையும் தன் மேல் துண்டினால் தன் கண்களை, கண்ணீர் வராதபோதே துடைத்துக் கொண்டார்.

“அழாதீர்கள் அம்மா. வல்லத்தரசு குடும்பத்தாரை வெளியேற்ற எத்தனை நேரம் ஆகிவிடும்? ஒரு சொல், ஒரு கட்டளை இடுங்கள். நான் எஸ்டேட் ஆட்களைக்கொண்டு இந்த எல்லையிலிருந்தே அவர்களை விரட்டிவிடச் சொல்லுகிறேன். அவர்கள் கிடக்கிறார்கள். அவர்களுக்காக நீங்கள் இவ்வளவு சொத்துக் களையும் துறந்துவிட்டுப் போவதா? அது சரி, மணிவேலையும் மறந்துவிட்டா?... ”

சொல்லி முடிக்கவில்லை தாணுப்பிள்ளை. முல்லைநகையின் முகம் அன்றலர்ந்த அலரிபோல மலர்ந்தது!

மணிவேல் என்ற சொல்லுக்கு அத்தனை ஆற்றல் உண்மையில் உண்டா?

“ஆமாம், அவரை எங்கே இரண்டு நாள்களாகக் காணோம் பிள்ளை?”

முல்லைநகையின் வினாவிலே ஆர்வத் துடிப்பு மேலிட்டு நின்றது.

“வந்தவுடனே சொல்ல நினைத்தேன். அவர் ஜப்பானிய முறையில் சாகுபடி செய்ய இடத் தேர்வுக்காக எஸ்டேட்டின் வடக்குப் பகுதிக்குப் போய் இருக்கிறார். நமது கார்களில்

ஒன்றில்தான் போயிருக்கிறார். வர நான்கு நாட்கள் ஆகும் என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் போயிருக்கிறார் அம்மா.”

“அப்படியா? எனக்குக்கூட இங்குக் கட்டிப் போட்டது போல இருக்கிறது! நானும் போயிருப்பேனே? ”

உங்களுடைய எஸ்டேட்டுப் பகுதிகளைச் சுற்றிப் பார்க்க நீங்கள் விரும்புவது முறையே ஆகும். ஆனால், நிர்வாகி மணிவேலுடன் நீங்கள் சேர்ந்து போவதை வல்லதத்ரசு கண்டால் வெந்து சுண்ணாம்பாகிவிடுவார்! அதை எல்லாம் எண்ணி. . .”

“ஆமாம் பிள்ளை, ஆமாம். இன்னும் சில நாட்களுக்கு நான் என் ஆசைகளைக் காட்டாமல் இருப்பதே மேல்...பிள்ளை, திருமுகம் என்னவோ உளறிக்கொண்டிருக்கிறானே?”

“அவன் நாளெல்லாம் உளறுவதைத் தவிர வேறென்ன செய்கிறான்? அவன் உளறுவதில் தாங்கள் எதைச் சொல்லு கிறீர்கள் அம்மா?”

“உயில் தன் பெயருக்குத்தான் எழுதி வைத்திருக்கிறது என்று அவன் ஒலி பரப்பித் திரிகிறானே?”

“அந்த வானொலிக்கு நான்தான் திருகு முடுக்கிவிட்டிருக் கிறேன் அம்மா. இல்லையென்றால், அவன் உங்களுக்கு ஏதாவது தொல்லை தந்துகொண்டே இருப்பான். அவனு டைய இற்றுப்போன நரம்பு எது என்று பார்த்து நான் அழுத்தி விட்டிருக்கிறேன்? அதன் எதிரொலிதான் வீடு முழுவதும் இப்போது கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது அம்மா!”

“கணக்குப்பிள்ளை, நீங்கள் இவ்வளவு திறமைசாலியாக இல்லையென்றால் மருதமலையை இந்த அசுரர்கள் இதற்குள் எடுத்து விழுங்கி இருப்பார்கள்!”

அந்தப் புகழ்ச்சியைத் தாணுப்பிள்ளையின் வழுக்கைத்தலை ஏற்றுக்கொண்டது. அவர் மெல்ல நடந்துகொண்டே “இப்படி உயிரோடு இருந்த பொழுது பழைய எசமானர்

ஒருநாள் கூடச் சொன்னது இல்லை அம்மா!” என்றார் தாணுப்பிள்ளை.

அவர் நாலடி நடந்து சென்றதும் மீண்டும் கைதட்டி அவரை அழைத்தாள் மூல்லைநகை. அப்பொழுது அவள் கைவளையங்கள் கலகலத்தன.

திரும்பினார் தாணுப்பிள்ளை,

“பிள்ளை, எதற்கும் என் மாமாவின் அறையை இன்று சோதித்துப் பார்த்துவிடுங்கள். அந்த பெறுப்பை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன். அவர் உயில் ஏதேனும் எழுதி வைத்திருக்கிறாரா என்று பார்த்து விடுவது நலம். எவருடைய பெயருக்கு உயில் எழுதி வைத்திருந்தாலும் எனக்கு ஒன்று தான். விருப்போ வெறுப்போ நான் அடையமாட்டேன். இப்பொழுதுள்ள அவதிகிலிருந்து எப்படியும் நான் விடுபட வேண்டும், அதனால்தான் கூறுகிறேன்!”

“உயிலே எழுதப்படவில்லை என்று சொன்னால் நம்ப மாட்டேன் என்கிறீர்களே அம்மா நீங்கள்! எதற்கும் உங்கள் உள்ளம் ஏங்கக் கூடாது என்பதற்காக நான் அறைச் சோதனையை நடத்தி விடுகிறேன்!”

தாணுப்பிள்ளையை அனுப்பிவிட்டு அறைக்குள் சென்றுள் மூல்லைநகை.

நள்ளிரவில் நடந்தது!

இரவு மணி பதினொன்று இருக்கும். இருட்டுப் போர்வை எங்கும் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. தாணுப்பிள்ளைக்கு உறக்கம் வரவில்லை. உள்ளத்திலே கவலை மேலீட்டால் உறக்கமும் வீழிகளைத் தழுவுமா?

மெல்ல எழுந்தார் தாணுப்பிள்ளை. சுற்று முற்றும் பார்த்தார். மாளிகை ஓசையற்ற இருளிலே முழுகிக் கிடந்தது.

தன் அறையைவிட்டு வெளியே அவர் வந்தார். ஓசை யின்றி நடந்து உய்யவந்தாரின் அறையை அடைந்தார். மாடியிலிருந்து இந்த அறைக்குள் அந்த நள்ளிரவில் நுழைவது அவருக்குப் புதுப்பழக்கமாக இருந்தது. எனவே, குப்பென்று அவருக்கு வேர்த்தது. ஒருவித அச்சத்தினால் சிறு நடுக்கமும் விரலி நின்றது. வந்தவர்—

வந்ததுபோல மெல்ல இறங்கிப் போய்விடலாமா என்று கூட எண்ணினார். அந்த எண்ணம் எழுந்தபோது தன் ஆற்ற லற்ற தன்மையை ஒரு நெடுமுச்சுக்கு நடுவே அவர் உணர்ந்தார்.

சிறிது அசைவற்று அவ்வறைக்குள் நின்ற தாணுப்பிள்ளை தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டார். பிறகு அறைக்கதவை ஓசை யின்றி உள்புறம் தாழிட்டுக்கொண்டார்.

சாத்தப்படாதிருந்த சன்னல் கதவொன்றை தாணுப் பிள்ளை சாத்தினார். சாத்திவிட்டு அறைக்குள் அவர் ஊடுருவிய பொழுது, தன் முதுகுக்குப் பின்னால் எவரோ உரசுவதுபோல் அவர் உணர்ந்தார். நடந்தவர் நின்றார்.

முதுகிலே எவரோ மோதியது உண்மைதானா?

அறைக் கதவை அழுத்திச் சாத்தித் தாழிட்ட பிறகு அந்த இருட்டில் அந்த நேரத்தில் அந்த அறைக்குள் யார் வந்திருக்க முடியும்? அது—

மன மயக்கமா? அச்சத்தினால் நெளிகிற பொய்யுருவமா? அல்லது—

தாணுப்பிள்ளை மிரண்டு நின்றார்! அவரது முதுகிலே மோதியது ஓர் உருவம் பிறகு அப்படியே அவரது கையையும் பற்றியது. பற்றியபடி ஒரு தடவை மெல்லச் சிரித்தது. சிரிப்பா அது? இல்லை, வஞ்சக நெருப்பு!

அந்த உருவம் தன்னை நன்றாக இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டிருந்தது. முகத்தை மட்டும் தாணுப்பிள்ளைக்கு

முன்னால் நீட்டியதும் தாணுப்பிள்ளை, சிறிதும் குறையாத அச்சத்துடன், “ஆ!” என்றார்! அந்த ஆவுடன் சொல் நெஞ்சுக்குள் நின்றுவிட்டது!

“ஆமாம், நான்தான்! என்னை இந்த வேளையிலே இங்குப் பார்ப்பது வியப்பாக இருக்கிறதா? எனக்குக்கூடத்தான் உன்னை இந்த நேரத்தில் இங்கே பார்ப்பது வியப்பைக் கொட்டுகிறது! பிள்ளை, கணக்குப்பிள்ளை, என்ன கணக்கை நீ போடவந்திருக்கிறாய்...” என்று அந்த உருவம் பேசி விட்டுத் தன் இடுப்பைத் தடவியது.

தடவிய இடத்திலிருந்து ஒரு குத்துக் கத்தியை அது உருவி எடுத்தது. எடுத்த கத்தியைத் தன் கையில் இறுகப் பற்றியபடி, “என்ன திருதிருவென்று விழிக்கிறாய்? உனக்கு முன்னால் உன்னுடைய திட்டத்தைக் குலைக்க இங்கு நான் வந்திருக்கிறேன் என்று நீ நினைக்கிறாயா? என்னை உனக்குப் புரியாது பிள்ளை! புரியாது! இப்பொழுது ஏதாவது கூச்ச லிட்டால் இந்தக் கத்தி உன் நெஞ்சிலே ஆழப்பதிந்து விடும்!” என்றது அந்த முகமுடியிட்ட உருவம்!

சற்றும் அதை எதிர்பாராத தாணுப்பிள்ளை வெலவெலத்துப் போனார்!

“பிள்ளை உனக்கு எத்தனை உள்ளங்கள், எத்தனை நாக்குகள் என்று எனக்கு ஒரு புதுக்கணக்குத் தெரிய வேண்டும்! உய்யவந்தார் எழுதிவைத்த உயில் எங்கே இருக்கிறது? அந்த இடத்தை என்னிடம் சொல்லப் போகிறாயா? அல்லது...” என்று கையில் இருந்த கத்தியை உயர்த்தியபடி தாணுப்பிள்ளையின் அருகில் நெருங்கி வந்தது அந்த முகமுடி உருவம்!

“உயிலா.....எனக்கா.....தெரியவே தெரியாது.....” என்று தடுமாறினார் தாணுப்பிள்ளை!

“ஓய்...யாரிடம் ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய்?” என்று அந்த உருவம் உறுமியபடி, அப்படியே தாணுப்பிள்ளையின்

கழுத்தை அது இறுகப் பற்றியது. வலிமையோடு அவரின் முச்சுக் குழாயை அது அழுத்தியது. பிறகு —

பிள்ளை மூச்சற்றுப் போனார்! பிணமானார்!

தரையில் விழுந்து கிடந்த பிணத்தைத் தூக்கித் தோளில் சுமந்து ஓர் ஓரமாகக் கொண்டுபோய் அவ்வுருவம் கிடத்தியது. அங்கு ஒரு மூலையில் பரணில் கிடந்த தாம்புக் கயிறை எடுத்து வந்து பிணத்தின் கழுத்திலே சுருக்கிட்டு மாட்டி, அவர் தற் கொலை செய்துகொண்டவர்போல விட்டத்தோடு அவரைச் சேர்த்துப் பிணைத்தது; பிறகு அந்த உருவம்—

தன் சட்டைப் பைக்குள் முன்னேற்பாடுடன் எழுதி வைத்திருந்த ஒரு கடிதத்தை அந்தப் பிணத்தின் சட்டைப்பைக்குள் திணித்துவிட்டு அறைக் கதவை மெல்ல இழுத்துச் சாத்தி விட்டு, மெல்ல அறையிலிருந்து அது வெளியேறி இருளில் மறைந்தது!

விடிந்தது. விடிந்ததும், உய்யவந்தாரின் அறைக்குப் பக்கமாக வெளிமாடியைச் சுத்தப்படுத்தச் சென்று பணியாள் அலறி அடித்துக்கொண்டு தடதடவென்று மாடிப்படிகளில் இறங்கியபடி தாணுப்பிள்ளை தூக்குப்போட்டுக்கொண்டு கிடக்கிற செய்தியை வெளியிட்டான்!

எல்லாரும் ஓடிவந்தார்கள்.

வல்லத்தரசு, ‘என்ன! தாணுப்பிள்ளை இறந்து கிடக்கிறாரா?’ என்று பதறி வியப்பே விழிகளாக மாற மற்றவர்களைத் தன்னிக் கொண்டு உய்யவந்தாரின் அறைக்குள் முதலில் விரைந்து சென்றார்!

“சற்றுக்கூட நம்பவே முடியவில்லை! நேற்று இரவு பத்து மணி வரையில் கலகலவென்று பேசிக் கொண்டிருந்தவர் இப்படித் திடீரென்று தற்கொலை செய்து கொள்ளவேண்டிய தேவை என்ன இருக்கமுடியும்? நினைத்தால் தனிப்பும்

திகைப்புமே ஏற்படுகிறது?" என்று வல்லத்தரசு வருத்தம் திரம்பிய குரலில் கூறி விட்டுப் பிணத்தை இப்படியும் அப்படியும் ரட்டினார்!

அதன் பையிலிருந்து நழுவி விழுந்த ஒரு கடிதத்தை வல்லத்தரசு குனிந்து எடுத்தார். முல்லைநகையிடம் அதை அவர் தந்தார்:

துன்பம் தோய்ந்த குரலில் குன்றிப் போயிருந்த முல்லை நகை, “கடிதத்தை நீங்களே படியுங்கள்!” என்றாள்!

வல்லத்தரசு “கடிதத்தைப் படித்தார்: அதில்,

“.. சுமார் 25 ஆண்டுகளாக இந்த எஸ்டேட்டுக்கு அயராமல் உழைத்து நான் மிக வறண்டு போனேன். என்னிடம் தனி அன்பு காட்டுவது போல நடித்த பெரிய எசமானர், தான் இறப்பதற்கு முன்னால் இந்த எஸ்டேட்டின் ஒரு பகுதியை என் பெயருக்கு உயில் எழுதி வைப்பதாக என்னிடம் ஒரு நாள் உள்ளம் திறந்து உரைத்தார். நானும் நம்பினேன். ஆனால் என்னை அவர் இறுதியில் ஏமாற்றி விட்டார்! அந்தத் தாக்குதலை என்னால் தாங்க இயல வில்லை. எனவே, என் உயிரை இந்த இடத்திலேயே மாய்த்துக் கொள்ளும் முடிவை நான் மேற்கொண்டேன். இந்த முடிவுக்குவருவதைத்தவிர வேறு வழி எனக்கு இல்லை!

இப்படிக்கு
உழைத்து ஓடாய்ப்போன,
தாணுப்பிள்ளை .

—என்று எழுதப் பட்டிருந்தது. வல்லத்தரசு படித்து முடித்தவுடன் முல்லைநகை குலுங்கிக்குலுங்கி அழுது கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்துக்கு அவளுக்குக் கண்ணீர் நிற்கவே இல்லை. தனக்கு மிகவும் வேண்டிய ஓடாவரை இழந்துவிட்ட பெருந்துன்பம் அவளது அழுகையை ஆரூக்கி இருந்தது!

முல்லைநகையே விக்கி விம்மி அழும்பொழுது தான் மட்டும் அழாமல் இருந்தால் நன்றாக இருக்காது என்று எண்ணியோ என்னவோ, வல்லத்தரசு வேறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டு துண்டைத் தம் கண்களில் ஒற்றி எடுத்தார். ஒரு தடவை கண்களைத் துடைத்துவிட்டுக்கொண்டு, “அத்தானால் எத்தனைபேருக்கு மனக்குறையும் குழப்பமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன! தாணுப்பிள்ளை போன்றவர்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட பாசம் இந்த வயதில் இருக்கிறது என்றால் பண ஆசை மிகப் பெரிய ஆட்கொல்லி என்பது உண்மைதான்! என்ன செய்வது? நல்ல ஓர் உழைப்பாளியை இந்த எஸ்டேட் இழந்து விட்டது!” என்று இரங்கற் செய்தி ஒன்றைவிடுத்தார் வல்லத்தரசு.

பிறகு மெல்ல, “போலீசுக்குச் செய்தி அனுப்ப வேண்டியதுதானே? இவ்வளவு நேரம் சொல்லாமல் இருந்ததே தவறு. இப்பொழுதே சொல்லி அனுப்புகிறேன். அந்துடன் மருத்துவர் பஞ்சாயத்தார் ஆகியவர்களுக்கும் செய்தி அனுப்ப வேண்டியது கடமையாகும்” என்று வல்லத்தரசு கூறிக் கொண்டே படிகளில் இறங்கினார்.

முல்லைநகை, இறுதியாக ஒரு தடவை தாணுப்பிள்ளையின் பிணத்தை நோக்கிவிட்டு ஒரு நெடுமுச்சுடன் படிகளில் இறங்கினாள்.

அறைக்கதவு இழுத்து மூடப்பட்டது. அறைக்கு வெளியே காவலுக்கு ஒரு பணியாள் வந்து நின்றான்.

முல்லைநகை, மாடிப்படிகளில் இறங்கும்போது அவளது இதயத்திலே சுமை ஒன்று ஏறியது. எழும்பாத குரலில், “எனக்குத் தந்தைபோல உறுதுணையாக இருந்த தாணுப்பிள்ளையின் நிலை இப்படி ஆயிற்றே!” என்ற வருத்தம் நிறைந்த சொற்கள் வெளிவந்தன.

“போலீசு, மருத்துவர், பஞ்சாயத்தார் முதலியவர்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டேன். அது வரையில் அந்த

அறையின் பக்கம் எவரும் போகாமல் இருக்கவேண்டும்” என்று ஒலிபரப்பிக் கொண்டே முல்லைநகைக்கு எதிரில் வந்த வல்லத்தரசு, அவளது தொங்கிப் பொலிவிழந்த முகத்தைக் கண்டார்.

“என்ன செய்வது? இத்தனை வேதனையைப் பிள்ளை நெஞ்சிலே நிரப்பிக் கொண்டிருந்தார் என்பது நமக்கெல்லாம் எப்படித்தெரியும் முல்லைநகை? என் அத்தான் பலருக்குப்பலவிதமாக ஆசைத்தீயை மூட்டி வந்திருக்கிறார். அந்தப் பெருந்தீ தாணுப்பிள்ளையைச் சுட்டெரித்துக் கொன்றுவிட்டது. இனி வருந்தி என்ன பயன்? நான்கூட அத்தான் இறந்துபோன வுடனே ஊருக்குச் சென்று விடலாம் என்று எண்ணினேன் ஆனால்...” என்று சொல்லி நிறுத்தினார் வல்லத்தரசு.

அதுவரையில் தலையைக் குனிந்து வல்லத்தரசு பேசியதை மட்டும் சுவையின்றிக் கேட்டுவந்த முல்லைநகை, “ஆனால் என்ன?” என்று சிறிது அதட்டி அழுத்தமாகக் கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை...இந்த நிலையில் எஸ்டேட்டை விட்டுச் சென்றால் நீங்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பீர்களோ என்று நான் தயங்குகிறேன். ஏனெனில், நான் ஒருவன்தான் இங்கிருப்பவர்களில் வயதில் பெரியவன், உங்களுக்கு இன்னும் உலகப் பழக்கமும் எதையும் தாங்கிக்கொள்ளுகிற ஆற்றல் ஏற்படவில்லை. அதனால்தான் இந்த நேரத்தில் இங்கிருந்து நான் போவது முறையல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்!” என்று வரவழைத்துக்கொண்ட ஒருவித வருத்தத்துடன் பேசினார் வல்லத்தரசு!

அப்பொழுது ஒரே சொல் உரைத்து, “தாங்கள் இங்கு இருக்க வேண்டுமென்ற தேவை எதுவும் இல்லை, ஊருக்கு இப்பொழுதே கிளம்பலாம்” என்று கூறிவிட அவள் உள்ளம் புரண்டது. உதடுகள் அதைச் சொல்லிவிடத் துடித்தன. ஆனால்—

வல்லத்தரசு தன் சொல்லுக்கு மதிப்புத் தராமல் ஏதாவது புதுவிதமாக உரிமைக் குரல் எழுப்பினால் என்ன செய்வது,

இந்த நேரத்தில் மணிவேலும் ஊரிலில்லையே என்ற எண்ணம் எழுந்தது அவளுக்கு. எனவே, துள்ளி வந்த கொதிப்பைப் பாடுபட்டு அவள் அடக்கிக் கொண்டாள்.

தன் கருத்துக்கு எவ்வித முதன்மையும் அளிக்காமல், ‘இருங்கள் அல்லது ஊருக்குப் போங்கள்’ என்ற எவ்வித மறு மொழியும் சொல்லாமல், தன்னைத்தாண்டி முல்லைநகை தன் அறைக்குள் சென்றதைக் கவனித்தார் வல்லத்தரசு. அத்துடன் வேறு ஒரு பணியானை ஆட்சிக் குரலில் அழைத்து, “போலீசு வந்தவுடன் எனக்குச் செய்தி சொல்லு. நான் அவர்களுடன் பேசவேண்டும்” என்று பணித்தாள்!

அந்தப் பணியாள், கைகட்டி இடுப்பு வரையில் குனிந்து நின்று, “அப்படியே அம்மா” என்றாள்.

அதை வல்லத்தரசு கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

மறுபடியும் முல்லைநகையின் குரல் கேட்டது. “உடனே மணிவேலை மருதமலைக்குத் திரும்பி வரும்படி நான் சொன்னதாகச் செய்தி அனுப்பிவை இன்று இரவுக்குள் மணிவேல் இங்கே வந்தாக வேண்டும்!”

“அப்படியே அம்மா” என்று அதே பணியாள் பணிவோடு சொன்னாள்.

அதையும் வல்லத்தரசு கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

முல்லைநகை தன்னைப் பொருட்படுத்தவில்லை என்பது வல்லத்தரசுக்கு நன்கு தெளிவாயிற்று!

ஒரு தடவை, ஒருவிதமாக அவர் முல்லைநகையின் அறைப் பக்கமாகப் பொருள் செறிவோடு நோக்கினார்.

அருகில் வந்து நின்றாள் துணைமலை, அவரது வாழ்க்கைத் துணைவி.

“இவ்வளவு பக்குவமாக, அடக்கமாக அன்பாகச் சொன்னீர்களே. அவள் எங்கே உங்களை மதித்தாள்? உங்களுக்கு

இதுவும் வேண்டும். இன்னமும் வேண்டும்! உயிர் உள்ளவரையில் உங்களுடைய அத்தான்கூட உங்களை ஒரு சொல் கடுமையாக உரைத்தது இலலை என்று என்னிடம் பெருமைப்பறை அறைந்து வந்தீர்களே. அதை எல்லாம் ஒரு சிறு பெண்தகர்த்து எறிந்து விட்டாளே! அந்தக் காட்சியை எல்லாம் காணவா என்னை இங்கே நீங்கள் அழைத்து வந்தீர்கள்?" என்று துணைமலை ஒரு தடவைவல்லத்தரசுக்கு முன்னால் பொரிந்து தள்ளினாள்! பிறகு—

“இன்னும் அவமானப்பட வேண்டியது மீதி இருந்தால் அதையும் படுங்கள். நான் போகிறேன் ஊருக்கு?” என்று வேறு பக்கம் சரக்கென்று திரும்பி நிற்குகொண்டே பயண அறிவிப்பை விட்டாள் துணைமலை.

வல்லத்தரசின் முகம் சினத்தினால் சிவப்பாயிற்று.

“துணைமலை நீ ஓர் அசடு! நாம் ஏன் இங்கு வந்து தங்கி இருக்கிறோம் என்று புரிந்துகொள்ள இயலாத அசடு நீ!” என்றார் இறங்கிய குரலில் வல்லத்தரசு.

“ஆமாம், அசடுதான். உங்களைக் கணவனாகக் அடைந்தேன் அல்லவா!” என்று சொல்லிவிட்டு, விடுவிறுவென்று அந்த இடத்தைவிட்டு அவள் நடந்தாள். அப்போது—

மாளிகையின் முன் வாயிலிலே போலீசு ஜீப்கார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் இரண்டு போலீஸ்காரர்களும் டாக்டரும் இறங்கினார்கள்.

டக் டக் என்ற பூட்சொலியைக் கேட்டுவிட்டு அவர்களை நோக்கி வல்லத்தரசு விரைந்தோடினார்.

மாளிகைக்குள் நுழைந்து வந்த போலீஸ் சப்-இன்ஸ்பெக்டரையும் போலீஸ்காரர்களையும் கண்ட வல்லத்தரசு, “உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த மாளிகைக்குள் இதுவரையில் போலீஸ் நடமாட்டம் நேர்ந்

தது இல்லை. என்ன செய்வது? கணக்குப்பிள்ளையின் நிலை இப்படி ஆயிற்று!” என்று கூறிக்கொண்டே அவர்களுக்கு முன்னால் நடந்தார் வல்லத்தரசு.

சப் இன்ஸ்பெக்டர், தாணுப்பிள்ளையின் பிணம் கிடந்த இடத்துக்குச் சென்றார். அவரோடு வந்த டாக்டர் பிணத்தைச் சோதனையிட்டார். அருகில்—

வல்லத்தரசு நிற்குகொண்டிருந்தார். முல்லை நகை, பிணத்தைப் பார்க்க அஞ்சிச் சற்று எட்டி நின்றபடி வருத்தத் தோடு காணப்பட்டாள். தனக்கு வேண்டிய ஒருவரை இழந்துவிட்ட அவதியினுள் அவள் மிக ஆழ்ந்திருந்தாள்.

தாணுப்பிள்ளையின் பிணத்தை நன்கு சோதனை செய்த டாக்டர், தமது கருத்தை எழுதிப் போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டரிடம் தந்தார். அதைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டுத் தமது சட்டைப் பைக்குள் திணித்துக்கொண்டார் சப் இன்ஸ்பெக்டர். பிறகு—

முல்லைநகை இருந்த இடத்தைச் சப் இன்ஸ்பெக்டர் அடைந்தார். பின்னால் அடக்க ஒடுக்கமாகச்சென்ற வல்லத்தரசு, “பிணத்தை எஸ்டேட் மரியாதைகளுடன் அடக்கம் செய்துவிடலாமா?” என்று கேட்டார்.

“டாக்டரின் சோதனைக்குறிப்புச் சில ஐயங்களை உண்டாக்கி இருக்கிறது. கணக்குப்பிள்ளையின் கழுத்திலே தூக்குப் போட்டுக் கொண்ட கயிறின் அழுத்தத்துக்குப் பதிலாக, கைவிரல்களின் குறிகள் பதிந்திருக்கின்றன! எனவே, இது தற்கொலைதானா என்று ஐயமாக இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதனால் நான் பிணத்தைச் சோதனைக்கு எடுத்துப்போக வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்!” என்றார்!

“அப்படியா? தாணுப்பிள்ளையைக் கொலை செய்கிற அனலுக்கு இந்த மானிகையில் பகைவன் இருக்கிறானா? சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா, அந்தக் கைரேகை எவருடையது என்று

முடிவு செய்யுங்கள். நான் நினைத்தபடியேதான் இருக்கிறது!” என்று சிறிது பரபரப்போடு பேசிஞாள் முல்லைநகை!

சப் இன்ஸ்பெக்டர், கைத்தடியைக் கழுத்துக்குப்பின்னால் கோத்து, இரு கைகளினாலும் அதைப் பிடித்துக் கொண்டே, “நீங்கள் என்ன நினைத்தீர்கள் அம்மா?” என்று கேட்டார்.

வல்லத்தரசு பதில் சொல்ல முந்திக் கொண்டார். “என்ன நினைத்திருப்பார்? கணக்குப்பிள்ளை ஆசை பாசம் அற்றவர் என்று எண்ணியது தவறு என்றுதான்!” என்றார்.

“இல்லை, இந்த எஸ்டேட் மாளிகைக்குள், கணக்குப்பிள்ளையைக் கொலை செய்கிற அளவுக்குச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் நயவஞ்சக நச்சுப் பாம்புகளை நசுக்கிக் கொள்ளுதான் என் மனம் அமைதியடையும் என்று சில நாட்களுக்கு முன்னால் நினைத்தேன். அது சரியாக இருக்கிறது. சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா. உண்மைக் குற்றவாளியைக் கண்டறிய வேண்டிய நடவடிக்கைகளை உடனே நீங்கள் மேற்கொள்ளுங்கள். எப்பொழுது இங்கு வந்து எவரை வேண்டுமானாலும் நீங்கள் விசாரணை செய்யலாம்!” என்றாள் முல்லைநகை!

“ஆமாம், இல்லை என்றால் எஸ்டேட்டில் எவரும் அமைதியோடு வாழமுடியாமல் போய்விடும். எசமானி அம்மாள் கேட்டுக் கொண்டபடி வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுங்கள்” என்று பின்பாட்டுப் பாடினார் வல்லத்தரசு. பிறகு—

தாணுப்பிள்ளையின் பிணம் போலீஸ் ஜீப்பில் ஏற்றப்பட்டது. சப் இன்ஸ்பெக்டர், தாணுப்பிள்ளை பிணமாகக் கிடந்த அறையைப் பூட்டி முத்திரை வைத்துவிட்டுச் சென்றார். போகும்பொழுது கருத்தோடு தாணுப்பிள்ளையின் தற்கொலைக் கடிதத்தையும் கையோடு கொண்டு போனார் சப் இன்ஸ்பெக்டர். அன்று இரவு—

கண்களில் இரண்டுக்கு உறக்கம் வரவில்லை கொட்டுக் கொட்டென்று—

இன்னும் என்ன நடக்குமோ?

இன்று இரவுக்குள் மணிவேல் திரும்பி வரவேண்டும் என்று முல்லை நகையின் கட்டளை கிடைத்தபிறகு மணிவேல் தாமதிக்க முடியுமா?

திரும்பினான். வந்தவுடன் மணிவேலுக்குத் தாணுப்பிள்ளையின் தற்கொலைச் செய்தி கிடைத்தது. திடுக்கிட்டான்! அவருக்குத் தற்கொலை செய்துகொள்ளுகிற அளவுக்கு அப்படி என்ன உள்ளத்து உளைச்சல் இருக்கமுடியும் என்பதை அவன் நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுது அவனால் நம்பவே இயலவில்லை. அதுவும் எஸ்டேட்டின் சொத்துக்கு அவர் ஆசைப்பட்டார், உயிலைத் தமது பெயருக்கு உய்யவந்தார் எழுதிவைப்பார் என்று நம்பிக்கை தகர்த்து தன் வாழ்வை நாசமாக்கிக் கொண்டார் என்றெல்லாம் சிலர் சொல்லக் கேட்டதும் அவனுக்குச் சற்றும் அதிலெல்லாம் நம்பிக்கை நிழல் படரவே இல்லை. இதில் ஏதோ சூழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது; அந்தச் சூழ்ச்சிக்கு முதல் பவி தாணுப்பிள்ளை என்ற உறுதிதான் அவன் உள்ளத்திலே படிந்தது.

முல்லைநகைக்கு முன்னால் போய் நின்றான் மணிவேல். வியப்படையும்படியான பணிவும் விவரிக்க வழியற்ற வருத்தமும் அவனிடம் காணப்பட்டன.

“கேள்விப்பட்டீர்களா?” என்று முல்லைநகை கேட்டு விட்டுத் தன் மெல்லுடலை ஒரு தடவை உலுக்கிக்கொண்டான்.

“ஆமாம், கேட்டேன். கேட்டவுடன் தூக்கிவாரிப் போட்டது. கணக்குப்பிள்ளை தற்கொலை செய்துகொள்ளக் கூடியவர் அல்லர். இங்கு அவருக்கு எதிராக...” என்று மணிவேல் கூறிவிட்டுச் சுற்றிலும் விழிகளை ஓடவிட்டான்.

“மணிவேல், எனக்கு இங்கு ஏன் வந்தோம் என்று இருக்கிறது! இந்த எஸ்டேட்டில் பல சிக்கல்கள் உள்ளதாகவும்

உள்ளம் குலுங்கும் விதமாகவும் இருக்கிறது. வந்து சில நாட்களுக்குள் ஒரு கொலை! இனி என்னவெல்லாம் நடக்குமோ என்று என் உள்ளம் நடுங்குகிறது!” என்றாள் முல்லை நகை வேதனைப் பின்னலுடன்.

முல்லைநகையின் கலக்கநிலையைக் கண்ட மணிவேல் சிறிது சும்மா இருந்தான். அவன் மனம் சும்மா இல்லை. தன்னிடம் இருக்கும் உயிலை எடுத்துக்காட்டி உண்மையை உரைத்து அவளது அன்புக் கையைப்பற்றி விடலாமா என்ற புது நினைவு புரண்டு எழுந்தது அவனிடம்! ஆனால்—

அந்த விநாடிவரையில் தானே எஸ்டேட்டின் உரிமைக் காரி என்ற பெயரைச் சிறகடித்துக் கொண்டிருக்கும் முல்லை நகை உண்மையை அறிந்தால் என்ன ஆகும்? அதிர்ச்சி அடைவாள்! அதிர்ச்சிக்குப் பிறகு அவளது உள்ளம் தன்னைப்பற்றி என்ன நினைக்குமோ? தன்னை விரும்புமோ விரும்பாதோ?

எடுத்த எடுப்பில், தான் இந்த மாளிகைக்கு வந்த புதிதில் இருந்த மிடுக்குக் குறைந்து இப்பொழுது மணிவேல் என்று ஒருவித அன்புப் பூச்சுடன் கூப்பிடுகிற அளவுக்கு வந்திருக்கிறாள் முல்லைநகை. அது புது அன்பையும் பூத்துநிற்கும் நம்பிக்கையையும் இந்தத் திடீர் உரிமைப் பிரச்சினையினால் தகர்த்துவிடுவதா?

‘கூடாது! கூடாது!’ என்று தன்னுள் முடிவெடுத்துக் கொண்டான் மணிவேல்.

மணிவேல் குனிந்த தலையை நிமிர்த்திச் சொன்னான்: “திடீரென்று இறந்துபோன உங்களுடைய மாமா ஏற்கனவே சில ஏற்பாடுகளைச் சரிவரச் செய்யாமல் போனதினால் வந்த விளைதான் இது. எதற்கும் இன்னும் சில நாட்களுக்குக் கருத்தோடும் முன்னேற்பாடுடனும் இருந்தால் சரியாகி விடும் என்று நான் நினைக்கிறேன். தேவை என்றால் ஆணையிடுங்கள். தங்களுடைய பாதுகாப்புக்குப் போலீசுக்கு ஏற்பாடு செய்துவிடுகிறேன்” என்றான்.

பிறகு ஒருவிதப் பணிவோடு அவளை நோக்கினான். அந்தப் பார்வை, இன்னும் என்ன செய்யவேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள், செய்யக் காத்திருக்கிறேன் என்று கேட்பது போல இருந்தது.

“போலீசு வேண்டாம். தாங்கள் இனி இந்த மாளிகையை விட்டுப் போகாமல் இருங்கள்” என்றான்.

முதலில், முல்லைநகை, என்னைவிட்டு எங்கும் போகாமல் இருங்கள் என்று சொல்லவே எழுந்த இதய உணர்வைப் பாடுபட்டு அடக்கிக் கொண்டு சிறிது மாற்றிச் சொன்னான்.

மணிவேல் வழக்கம்போல், “அப்படியே உங்கள் கட்டளை!” என்றான். அப்போது —

அந்தப் பக்கமாகத் திருமுகம் வந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

“என்ன வேண்டும்? இந்தப் பக்கமாக என்னுடைய அறைக்குள் தேவையின்றி எவரும் வரக்கூடாது என்று சொல்லி இருக்கிறேனே!” என்று சிறு கடுகடுப்போடு பேசினான் முல்லைநகை.

“எனக்குத் தெரியும். எங்கே எந்த வேளையில் வரவேண்டும், எப்படிப் பேசவேண்டும் என்று புரிந்துதான் வைத்திருக்கிறேன். இங்கே பேச்சுக் குரல் கேட்டது, அப்பாவோ என்று எண்ணி நான் அவரைத் தேடிவந்தேன்” என்றான் தன் புஷ் கோட்டை இழுத்துவிட்டுக்கொண்டே.

அவனது ஓரக் கண்கள் ஒருவிதமாக மணிவேலைப் பார்த்தன.

“உங்களுடைய தந்தை இங்கே ஏன் வரப்போகிறார்? அவரை அழைத்து வந்து பேசக்கூடிய அளவுக்கு எதுவும் இல்லை!” என்றான் முல்லைநகை.

திருமுகம் திரும்பினான். அவனது முகம்—சினம் மண்டிச் சிவந்திருந்தது. அவன் போகும்பொழுது, “இந்த எஸ்டேட்

டுக்கு உண்மையான உரிமையாளர் யார் என்பது இன்னும் மர்மக் கதையாகத்தான் இருக்கிறது! ஆனால், எவரெவருக்கோ இங்கே வாய்ப்புக்கொடிகட்டிப் பறக்கிறது!” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே சென்றான்.

நடுக் கூடத்து நாடகம்

முல்லைநகையிடம் திருமுகத்தைப் பற்றிப் பல குற்றச் சாட்டுகள் குவிந்தன. ஏற்கனவே, அவனது புகுபுகுக்கிருப்பு, தேவைக்கு மிஞ்சிய செண்ட் மணம், திமிரான பேச்சு, தனக்குப் பின்னால் சுற்றிவருகிற தன்மை இவைகளினால் வெறுப்பை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தான். இப்பொழுது, மணிவேல் அருகில் இருக்கும் தெம்பில், திருமுகத்தைப் பற்றி எந்தச் செய்தி கிடைத்தாலும் அவள் சினம் தெறிக்கப் பேசினாள்! சீற்றம் மிகக்கொண்டாள். அவன் —

எவரிடமும் சொல்லாமல் எஸ்டேட்டுக்கு உரிமையுடைய காரை எடுத்துக் கொண்டு கண்ட இடங்களில் சுற்றி அலை கிருன்; எஸ்டேட்டை சேர்ந்தச் கிராமங்களுக்குச்சென்று தானே உய்யவந்தாரின் வாரிசு என்றும், தன் பெயருக்கே அவர் உயில் எழுதி வைத்திருக்கிறார் என்றும் மக்களிடையே பெருமைத் தம்பட்டந்தட்டி அவர்களை அச்சுறுத்தி வருகிருன் என்றும் செய்திகள் அவளுக்குக் கிடைத்தன.

அவள் கொதிப்பு மிகக் கொண்டாள். காரோட்டியை அழைத்துத் தன் கட்டளை இன்றி எவருக்கும் காரை ஒட்டவோ, காரை எடுத்துச் செல்லவோ ஒப்புதல் தரக் கூடாது என்று கட்டளை பிறப்பித்தாள். போனால் போகட்டும் வயதில் பெரியவரா கவும் இருக்கிறாரே என்று வல்லத்தரசை மதித்து அவரது குடும்பத்தை மாளிகையில் தங்கச் செய்தது, நெல் களஞ்சியத்

தில் எலியை நுழைய விட்டதுபோல ஆகிவிட்டதே என்று சீற்றம் மிக அடைந்தான்!

அத்துடன், மருதமலை எஸ்டேட் பகுதிகளில் சுற்றுப் பயணம் செய்து திரும்பி வந்த மணிவேல் இன்னொரு செய்தியையும் கொண்டு வந்தான். எஸ்டேட்டுக்கு உரிமையுடைய ஒரு மாந்தோப்பை திருமுகம் குத்தகைக்கு விட்டு ரூபா ஆயிரம் பெற்றுக்கொண்டு விட்டான் என்று தெரிவித்தான் மணிவேல்.

“கூப்பிடுங்கள் வல்லத்தரசை!” என்று உறுமினாள் முல்லை நகை.

வல்லத்தரசு வந்தார், பச்சைப் போர்வை ஒன்றை இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு, முல்லைநகையின் முகத்தைக் கண்டதும் அவள் சினம் மிகக்கொண்டிருக்கிறாள் என்று புரிந்துகொண்டு, மெல்லப் பணிவோடு, மெலிந்த குரலில், ‘கூப்பிட்டீர்களாமே?’ என்று கேட்டார். வேண்டுமென்றே போலியாகச் சிறிது அவர் இருமிக் கொண்டார்.

“உங்களுடைய திருமகன் திருமுகம், அவன் மனத்தில் என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்?”—முல்லைநகையின் உறுமல் இது!

பச்சைப் போர்வைக்குள் சிக்கிக் கிடந்த தலையை வெளியே நீட்டிய வல்லத்தரசு, “அவன் நினைக்க என்ன இருக்கிறது? அசட்டுப் பயல்! செல்லமாக வளர்ந்தவன்! ஏதாவது உங்களிடம் வந்து உளறியிருப்பான்!” என்றார்.

மாந்தோப்புக் குத்தகைக்கு என்று முன்பணம் பெற்ற செயலைச் சொல்லி, “அவன் அப்படிச் செய்யலாமா? அவனுக்குக் குத்தகைக்கு விட என்ன உரிமை இருக்கிறது? என்று கேட்டாள் முல்லைநகை, குறையாத சினத்தோடு.

முல்லைநகை, முன்னால் பணிவு காட்டுகிற நாடகத்தின் மற்றக் காட்சிகளிலும் நடிக்க முன்வந்தார் வல்லத்தரசு.

“என்ன? என்ன? என் மகன் திருமுகம் மாந்தோப்பைத் தானே குத்தகைக்கு விட்டானா? முன்பணம் பெற்றானா? கயவன்! இனி அவனை நான் விட்டு வைக்கப் போகிறது இல்லை! என்னுடைய மானத்தையும் கண்ணியத்தையும், குலைக்கும் அவன் இனிமேல் இங்கு இருக்கவே கூடாது!” என்று பெருங் குரலில் கூறினார் வல்லத்தரசு. தாவிக் குதித்தார் வல்லத்தரசு. பச்சைப் போர்வையைச் சுழற்றித்தரையில் எறிந்துவிட்டு, “எங்கே அந்தப் பயல்? அவனை என் முன்னால் தூணில் கட்டி வைத்துச் சாட்டையடி கொடுக்கச் சொல்லுங்கள். எனக்கு உடன்பாடு” என்றார். பிறகு —

“துணைமாலை! துணைமாலை!” என்று பற்களை இறுகமுடி நெறித்துக் கூவினார்.

துணைமாலை கண்ணீரின் துணையோடு வந்து நின்றாள்!

“கேளடி கேளு, உன் மகனின் திருவிளையாடலை!” என்று பேசியபடி நடந்தார் வல்லத்தரசு.

கண்களுக்கு நடுவே புடவைத் தலைப்பை ஒற்றி எடுத்துக் கொண்டே துணைமாலை குனிந்த தலையை நிமிர்த்தாமல், “ஓரே மகன். நல்லவிதமாக நடந்து நற்பெயர் பெற்றால் நல்வாழ்வு என்றோ அவனுக்கு வந்திருக்கும்! முல்லை, அவனை மன்னித்து விடு. எனக்காக அவனை மன்னித்துவிடு. அவன்...அவன்... இருக்கிறபடி இருந்தால் ஐ. ஏ. எஸ். படித்துத் தேறி எங்கே யாவது கலெக்டர் அலுவல் பார்க்க வேண்டியவன். சுழி! சுற்றி அலைகிறானே! திருமுகம். திருமுகம், நீ இப்படித்தான் சீரழிய வேண்டுமா?” என்று வாய்விட்டு விம்மி அழத் தொடங்கினாள் துணைமாலை.

கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்து வெற்றியோடு நடத்திய நடுக்கூடத்து நாடகத்தில் நைந்த உள்ளம் மிக நெகிழ்ந்தது.

“அவனுடைய போக்கு நீண்ட நாட்களாகவே என்னை வெறுப்படையச் செய்து வருகிறது. உங்கள் இருவருக்காக அவனை விட்டு வைத்திருக்கிறேன். பணம் ஆயிரம் பெற்றது பெரிய செயல் அல்ல. அந்தத் தான்தோன்றித்தனத்தை

வேரறுக்கவே நான் விரும்புகிறேன். இந்தத் தடவை உங்களுக்காக அவனை மன்னித்துவிடுகிறேன்!’ என்று பெருந்தன்மையோடு முல்லைநகை பேசிஞள்.

“ம்...ஒரு கருத்து...” என்று தொடங்கினார் வல்லத்தரசு. அங்கிருந்து எழுந்து செல்ல முன்னேற்பாடுடன் இருந்த முல்லைநகை நின்றாள். “என்ன?” என்று கேட்டாள்.

“ஒரு தடவை இந்த எஸ்டேட் முழுவதும் நீங்களும் நானும் சுற்றுப்பயணம் செய்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்! என் அத்தான் உயிர் துறந்த பிறகு, அவருடைய உண்மையான வாரிசு யார் என்ற தனிப்பு மக்களுக்கு இருந்துவரும். இங்கிருந்து யார் எஸ்டேட் பகுதிகளுக்குச் சென்று, நான் தான் உய்யவந்தாரின் வாரிசு என்று கூறினாலும் மக்கள் நம்பத்தான் செய்வார்கள்! ஆகவே, அவர்களுக்கு நடுவே முல்லைநகை, தாங்கள் ஒரு தடவை சென்று வருவது நலம் என்பது என் தேர்ந்த கருத்து” என்று குழைவு குவிந்த குரலில் பேசினார் வல்லத்தரசு.

“எஸ்டேட் நிர்வாகியாக நான் நியமனம் செய்திருக்கும் மணிவேல் என்னைப் பற்றி மக்களிடம் தெரிவித்துவிட்டு வந்திருக்கிறாரே, நாம் ஏன் போகவேண்டும்?”

“அது போதாது முல்லைநகை. இதுவரையில் இந்த எஸ்டேட்டுக்கு நிர்வாகி என்று எவரையும் அத்தான் போட்டது இல்லை. எல்லாவற்றையும் தம் சொந்த மேற்பார்வையில் திறமையோடு அவர் கவனித்து வந்தது எனக்குத் தெரியும். எனவே, நிர்வாகி என்று ஒருவர் புதிதாகச் சென்று கிராம மக்களுக்கு நடுவே நின்றால் இவருக்கு இந்தப் பொறுப்பைத் தந்தது யார் என்று ஐயமடைவார்கள். எனவே நீங்களும் நானும் பயணம் சென்று வருவதே சிறப்பு!” என்றார் அவர் மீண்டும்.

அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த மணிவேல், “ஆமாம் அவர் சொல்லுவது சரி. ஒரு தடவை சுற்றுப்பயணம் சென்று வாருங்கள்” என்றாள்.

“அதற்கு என்ன போனால் போயிற்று” என்று முல்லை நகை.

“இன்னொரு வேண்டுகோள்...” என்று தொடங்கினார் வல்லத்தரசு.

அவன், ‘என்ன?’ என்று கேட்கும் வரையில் காத்திருக்க வில்லை. அவர் சொல்லத் தொடங்கினார்: எனக்கு வயது வளர்ந்துவிட்டது. எனக்குப் பிறகு என் பெயர் சொல்ல என் மகன் திருமுகம் பிறக்கவில்லை. அவனைப் பற்றிய கறை அழியாக் கறையாக என் இதயத்திலே ஆழப் பதிந்துவிட்டது. அதை என்றுமே துடைத்துக் கொள்ள முடியாது என்ற முடிவை மேற்கொண்டு விட்டேன். ம்.. இனி எனக்கு எங்கும் இருக்குமிடமில்லை! ஆதரிப்பாரும் இலர். அன்புக் குரலிட்டு அழைப்பாரும் இலர். உங்களுக்கு ஒப்புதல் இருந்தால், தாணுப்பிள்ளை பார்த்த கணக்குப்பிள்ளை அலுவலை அடியேனுக்கு அளித்தால், நன்றியோடு தெஞ்சத்திலே பேனாவைத் தோய்த்து எழுதி, வாழ்நாளெல்லாம் இங்கேயே நான் விழுந்து கிடப்பேன்!’ என்றார்.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார் வல்லத்தரசு. துணை மாலையும் அதையே செய்தாள். முல்லை நகை—

நிமிர்ந்தாள் நோக்கினாள். தாணுப்பிள்ளைக்குப் பிறகு அந்த இடத்திலே உட்கார வைக்கப்பட வேண்டியவர் வல்லத்தரசு அல்லர் என்ற முடிவைத் தந்தது முல்லை நகையின் பொருள் செறிந்த பார்வை. ஆனால், எடுத்த எடுப்பில் வல்லத்தரசை தூக்கி எறிந்து பேச விருப்பமில்லாத அவன், “அதற்கு என்ன? பேசிக் கொள்ளுவோம்” என்றான்.

“சரி”—வல்லத்தரசு இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அகன்றார். துணைமாலையும் அவருக்குப் பின்னால் சென்றாள்.

எஸ்டேட்டைக் கட்டியாளாக் குடும்பத்துடன் வந்தவர்கள் இப்படி மாறிவிட்டார்களே என்ற வியப்பு உருவாயிற்று முல்லை நகையின் நெஞ்சத்திலே. மணிவேலிடம்,

“வல்லத்தரசு தங்கியிருக்கும் அறைக்கு நேர் எதிரில் உள்ள அறையில் உங்களுடைய அலுவலகத்தை வைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

மணிவேல் வழக்கம்போல், “உங்கள் கட்டளை” என்று நிவிட்டுச் சென்றான்.

வல்லத்தரசும் துணைமாலையும் தங்களுடைய அறைக்குள் நுழைந்ததும், அங்கு நாடாக் கட்டிலில் மூட்டை போலக் கூருட்டிக்கொண்டு படுத்திருந்த திருமுகத்தை அவர் தட்டினார்.

“எழுந்திருடா திருமுகம். ஒருவிதமாகச் சமாளித்து வெற்றி பெற்றேன். முல்லைநகை நல்லவள்தான். அந்தப் பொல்லாத மணிவேல் பயல்தான் அவளுக்கு ஏதேதோ சொல்லிக் கொடுத்துக் கெடுத்து வைத்திருக்கிறான்! இருக்கட்டும் பேசிக்கொள்கிறேன்!” என்றார்.

திருமுகம், தூங்குவது போலப் பாசாங்கில் ஈடுபட்டுக் கிடந்தவன், இரப்பர் பந்துபோலக் கட்டிலில் துள்ளி எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

அறைக் கதவைச் சாத்திவிட்டுத் திரும்ப வந்து “அப்புறம்?” என்று கேட்டான்.

“அப்புறம் என்ன? குத்தகைப் பணம் ரூபா ஐநூறுதான் வாங்கினேன் என்று என்னிடமே புறநிலையே, அது அம்பலமாகி விட்டது! மீதி ரூபா ஐநூறையும் எடுடா என் திருமகனே!” என்றார் வல்லத்தரசு!

“அப்பா இன்று முல்லைநகைக்கு முன்னால் பட்டபாட்டுக்கு ஐநூறு ரூபா போதாது. நீ செலவுக்குப் பத்து ரூபா வைத்துக்கொண்டு மீதியைத் தந்துவிடுடா செல்ல மகனே!” என்று துணைமலை பொழிந்துவிட்டுத் திருமுகத்துக்குத் திருட்டி கழித்துப் போட்டாள். அவளது விரல்கள் பத்தும் படபட வென்று நெறிந்தன!

மிகச் சிறந்த முறையில், ஒரு பிரபல சினிமா நட்சத்திர நடிகனின் கொட்டாவிக்குச் சமமாகத் திருமுகம் கொட்டாவி ஒன்றை விட்டான். இருவரையும் விழிகளினால் விழித்து நோக்கினான் அவன். பிறகு —

“என்னப்பா சொல்லுகிறீர்கள்?” என்றான் அவன், அப்பொழுதுதான் உறங்கி விழித்தெழுந்தவன் போல!

“என்ன சொல்லுகிறேனா? உன் முதுகும் பிழைத்தது இன்று, நமது பிழைப்பும் பிழைத்தது என்கிறேன். டேய் திருமுகம், தீட்டிய மரத்திலேயே கூர் பார்க்காதே! எடுடா மீதிப் பணத்தையும்!” என்றார் வல்லத்தரசு சற்று மிரட்டலுடன்!

கட்டிலிலிருந்து எழும்பிக் குதித்தான் திருமுகம் ஸ்டண்ட் நடிகனைப்போல. “ரூபா, ரூபா என்று ஏன் அப்பா உயிரை விடுகிறீர்கள்? அது கிடக்கட்டும் அற்பக் காசு. நீங்கள் முல்லைநகைக்கு முன்னால் பேசிக் கொண்டிருந்ததை மறைந்து நின்று நான் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன். என்னைச் சவுக்கினால் அடிக்க ஆணை தந்தாலும் ஒப்புதலே என்று அவளிடம் கூறினீர்களே, இப்படித்தானா என்னை அவமானப் படுத்துவது? இப்படி அவர்களுக்கு முன்னால் என்னைப் பற்றிப் பேசினால் என்னுடைய எதிர்காலத்திட்டம் என்னாவது? அவளை மணந்துகொள்ளக் கொள்ளை ஆசை கொண்டிருக்கிறேனே நான். அது என்னாவது அப்பா? இனி அவள் என்னை மஞ்சள் ஓரணுவுக்காவது மதிப்பாளா? சே! சே! எல்லாம் அப்செட்! ஆல் ஐடியாஸ் ஆர் கொலாப்ஸ்!” என்று எகிறிக் குதித்தான் திருமுகம்.

“ஆமாம், நீங்கள் அப்படிச் சொல்லி இருக்கக்கூடாது. முல்லைநகை யார் என் மகனைக் கட்டி வைத்து அடிக்க?” என்று மகனுக்குப் பரிந்து பேசினான் துணைமாமலை!

“பொருள் தெறிக்கச் சிறிது சிரித்தார் வல்லத்தரசு. “என்னைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாது. இத்தனை ஆண்டு

என்னைப் பற்றிப் புரியாதது விந்தை
நான்! முல்லைநகை தானே எஸ்டேட்டின் உரிமைக்காரி என்று
எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் இருக்கும் இருப்பைப்
பார்த்தால் அத்தான் அவளது பெயருக்கு உயிலை எழுதி வைத்
திருப்பாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. அந்த
உண்மையைக் கண்டறியும் வரையில் இப்படிப்பட்ட நடுக்
கூடத்து நாடகங்கள் பலவற்றைப் போட வேண்டியதிருக்
கிறது!” என்றார் அவர்.

“அப்பா” — திருமுகத்தின் குரல். மேலும் பேசினான்
அவன்: “அம்மா அப்படி என்ன சொல்லி விட்டாள்? இந்த
எஸ்டேட்டுக்கு முல்லைநகையே உரிமைக்காரியாக இருந்து
விட்டுப் போகட்டுமே? நான் அவளை எப்படியாவது சரிப்படுத்தி
மாலைமிடாமற் போனால் என் பெயர் திருமுகம் இல்லை!”

“மகனே உன் சமர்த்து!” என்று கேலிக்குரல் எழுப்பினார்
வல்லத்தரசு. “அது சரி, எங்கே பாக்கிப் பணம் ஐநூறு? எடு,
உன்னிடம் எப்பொழுதும் பத்து ரூபாய்க்குமேல் இருப்பு
இருக்கக்கூடாது. மிகுதியாக இருந்தால் எங்கேயாவது போய்
நீ முணு சீட்டு ஆடிப் பணத்தை இழந்து வந்து விட்டு நிற்பாய்
ம்... எடு பணத்தை!” என்று கையைச் சுண்டினார்.

“பணம்! பணம்! பணம்! இதுவே முச்சாகிவிட்டது
உங்களுக்கு! இங்கே காசு வைத்துச் சீட்டு ஆட முடியாது
அப்பா. என்னைக் கண்டவுடன் எஸ்டேட்டின் புதிய உடைமைக்
காரன் நான் என்று நினைத்து எழுந்து பணிவு காட்டத்
தொடங்கி விடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை உட்கார்
வைத்து அவர்களுக்குச் சமமாகச் சீட்டாட முடியுமா?” என்று
பெருமை பொங்கப் பேசினான் திருமுகம். அந்தப் பேச்சு —

வல்லத்தரசுக்கும் துணைமாலேக்கும் பெருமையாகவே
இருந்தது.

“திருமுகம், அன்புக்குரியவனே, நீ இந்த எஸ்டேட்டின் உரிமையாளனாக வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் இத்தனை பாடுபடுகிறேன். பல இரவு பகல்களாகக் கண் விழித்து உயிலின் மருமத்தைக் கண்டறிய நான் முயன்று வருகிறேன். ஒன்று மட்டும் உறுதி மகனே! என்னுடைய அந்த ஆசை நிறைவேறுகிற வரையில் என் உள்ளம் ஓயாது. திட்டங்கள் குறையாது” என்றார் வல்லத்தரசு.

“உஸ், மெல்லப் பேசுங்கள்! எதிரில் இருக்கும் அறையின் கதவு திறக்கப்படும் ஓசை கேட்கிறது! மணிவேல் வந்திருக்கிறுன்போல இருக்கிறது! அவன்...” என்று எட்டிப் பார்க்குமிட்டு முன்னறிவிப்பு விடுத்தாள் துணைமாலே.

“அவன் என்னை என்னவோ எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். அவன்...” என்று வல்லத்தரசு மெல்ல ஓசையிட்டார். அவரது புருவங்கள் ஒரு தடவை நெறிந்தன. நெற்றிப் பக்கம் ஏறி இறங்கின.

கட்டிலிலிருந்து இறங்கிய திருமுகம் தன் புல்குட் பைக்குள் கையை விட்டுக் கசங்கிக் கிடந்த ஒரு நூறு ரூபா நோட்டை எடுத்து வல்லத்தரசிடம் கொடுத்துக் கொண்டே, “இவ்வளவுதான் இருக்கிறது. ஆனைவிடுங்கள்!” என்று கூறி விட்டுச் சீட்டியடித்துக் கொண்டே அறையைவிட்டு வெளியே வந்தான். வந்ததும்—

சற்று நின்றான். மணிவேல் அறைப்பக்கமாக ஒரு தடவை அவன் நோக்கினான். பிறகு மாளிகைச் சுற்றுச் சுவரைக் கடந்து விறுவிறுவென்று வெளியே அவன் போனான். சுற்றுச் சுவருக்கு வெளியே அவனது வருகையை எதிர்த்து நின்ற இருவர் அவனோடு சேர்ந்து கொண்டனர்.

ஒருவனுக்குக் கட்டுடல். கருகரு கொடுவாள் மீசை. அவன் முண்டா பரியன் மட்டுமே போட்டிருத்தான். அவன், திருமுகத்தைக் கண்டதும், “எவ்வளவு நேரம் வருவதற்கு? காத்துக்காத்து அலுத்துப் போனோம்!” என்றான்.

இன்னொருவனுக்கு தலையில் அரை வழுக்கை. அவன், தன் கையில் குறுந்தடி ஒன்று வைத்திருந்தான். அரைக்கால் சட்டை, மேல்சட்டை அணிந்திருந்தான். அவன், “டேய் பழைய திருமுகம் இல்லையடா! இப்பொழுது மருதமலை எஸ்டேட் இவருடைய கைக்குள் இருக்கிறது என்பதை நினைவு வைத்துக்கொள்!” என்றான்.

இருவருடைய வாயையும் அடக்குவதுபோலத் தலைக்கு ஐந்து ரூபா நோட்டை எடுத்து வீசிய திருமுகம், “கார் முன்னேற பாட்டுடன் இருக்கிறதா?” என்றான் ஆட்சிக் குரலில்.

“கார் இல்லாமல் வருவோமா?” என்றான் அரை வழுக்கை. பிறகு மூவரும் —

விரைவாக நடந்து தெருமுனையை அடைந்தார்கள். அங்கு நின்றிருந்த ஒரு பழைய மேலுறை கழற்றி இருந்த காரில் அவர்கள் ஏறிக்கொண்டார்கள். கார் —

லொடலொடவென்று ஓசை எழுப்பி, வஞ்சனையின்றி வேண்டிய புகை கக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. திருமுகத்தை வந்து அணைத்துப் பேசிய அந்த இருவரும்—

பெண்ணைப் பேதை என்கிறார்களே !

மாடிப்படிகளில் காலடியோசை கேட்டது. மெல்ல அறைக்குள்ளிருந்து எட்டிப் பார்த்தாள் முல்லைநகை. வந்தது—

வரவேண்டியது மணிவேலாக இருந்தால் என்ன என்று அவளது கனிந்த இதயம் விரும்பியது. எதைச் சொன்னாலும் கட்டளை என்று குனிந்த தலையை நிமிர்த்தாமல் உருவிக் கொண்டு ஓடிவிடுகிற அவனுடைய வியப்புக்குரிய போக்கு அவளுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. இப்படியும் ஓர் ஆண்—

அதுவும் இளைஞன் இருக்கிருனே என்று நினைத்துப் பார்த்து ஒரு தடவை ஓசையின்றிச் சிரித்துக் கொண்டாள் முல்லைநகை.

தன் முன்னால் கட்டளையிட்டு அழைத்து நிறுத்தி, ‘மறு கட்டளை இடும் வரையில் இங்கிருந்து நகரக்கூடாது. அது வரையில் காதல் மொழி பேசு என்னோடு!’ என்று ஆணையிட்டு டால்தான் மணவேல் பேசுவார்போல இருக்கிறது என்று அவள் நினைத்தாள்! வந்தது ஒரு சிரிப்பு!

சிரிப்பைச் சமாளித்துச் செந்நாக்கின் நுனியைச் சிறிது நீட்டி உதடுகளை ஈரமாக்கியபடி மாடிப்படிகளைப் பார்த்தாள் அவள்.

வல்லத்தரசு படிகளைக் கடந்து அறைக் கதவுக்கு வெளியே அடக்கமாக வந்து நின்று, “மருதமலை எஸ்டேட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க வெய்யில் ஏறுவதற்கு முன்னால் புறப்படுவது நல்லது. பயணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டேன். கிளம்பலாமா முல்லை?” என்று வரவழைத்துக் கொண்ட அன்போடு பேசினார்.

“சரி, புறப்படலாம். நம்மோடு இன்னும் யார் யார் வரப் போகிறார்கள்?”

“இன்னும் யார் வரவேண்டும்? யார் வந்தாலும் எனக்கு மாறுபட்ட கருத்து இல்லை? எனக்கு இந்த எஸ்டேட்டில் எல்லா இடமும் தெரியும். ஏற்கனவே அத்தானுடன் சில தடவைகள் சென்றிருக்கிறேன்: இன்று பயணத்துக்கு அத்தான் வழக்கமாகச் செல்லுகிற காரை எடுக்கச் சொன்ன பொழுது அத்தான் நினைவு என்னை உலுக்கிவிட்டது. அப்படியே காருக்கு முன்னால் சற்று நின்று குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதுவிட்டேன்!” என்று முல்லைநகைக்கு முன்னால் ஒரு தடவை அழுவது போலக் கண்களை மேல்துண்டினால் துடைத்துக் கொண்டார் வல்லத்தரசு. அந்தக் கண்துடைப்பு —

முல்லைநகையின் பயணத்துக்கு விரைவாக வழி வகுத்தது,

“உங்களுடைய மகளை என்னோடு காரில் தாங்கள் அழைத்து வரக்கூடாது. அதற்காகத்தான் இன்னும் யார் வருகிறார்கள் என்று நான் கேட்டேன். அவன் வழி எல்லாம் அசடு வழிய என்னோடு ஏதாவது பேசிக்கொண்டே வருவான். அத்துடன் அவனோடு கூடவரும் செண்ட் மணம் என்னை மயங்கிவிழ்ச் செய்துவிடும்!” என்றாள் முல்லைநகை.

“என் மகனா? சே! சேசே! அந்த உதவாக்கரையை என்னோடு அழைத்து வருவேனா? நேற்றே அறுதியிட்டுக் கூறி விட்டேனே அவன் என் மகன் இல்லை என்று! என்னைப்பற்றி உங்களுக்குச் சரியாகத் தெரியாது முல்லைநகை. நான் வாழ்ந்து கெட்டவன். பட்டினி கிடந்தாலும் கிடப்பேனே தவிர, ஒருவரிடம் இறங்கிப் பசியாறமாட்டேன். உங்களுக்கு அவனிடம் வெறுப்பு என்றால் சொல்லுங்கள், அடித்து விரட்டி விடுகிறேன் கழுதையை!” என்றார் வல்லத்தரசு.

அவர்தான் அப்படிப் பேசுகிறாரா என்று வியப்பும் திகைப்பும் வந்தடைந்தன முல்லைநகையிடம்.

“இன்னும் அரைமணியில் புறப்பட்டு விடலாம். இப்பொழுது போனால் எப்போது திரும்புவது?” என்று கேட்டாள் முல்லைநகை.

“இருட்டுவதற்குள் திரும்பிவிடலாம்,”

“பகல் உணவு சிற்றுணவு முதலியவைகளை இங்கிருந்தே முன்னேற்பாடுடன் செய்யச் சொல்லி விட்டீர்களா?

“ஆகா! சொல்லாமல் இருப்பேனா? சமையற்காரனை விடியற்காலை நாலுமணிக்கே எழுப்பிவிட்டுவிட்டேனே!” என்று வல்லத்தரசு கூறிவிட்டு நெற்றி வேர்வையை விரலால் வழித்து எறிந்தார்.

“அப்படியா? இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்களில் கீழே வருகிறேன். பயணத்துக்கு வேண்டிய தேவைகளைக் காருக்கு அருகில் இருந்து குறைவின்றிக் கவனியுங்கள்” என்றான் முல்லைநகை.

வல்லத்தரசு தடதடவென்று மாடிப்படிகளில் இறங்கினார்.

அவர் இறங்கிச் சென்றுவிட்டாரா என்று எழுந்துவந்து பால்கனிக்கு அருகில் நின்று உற்று நோக்கிய முல்லை நகை, மணிவேலின் அறைப்பக்கம் பார்த்தாள். மணிவேல்—

வல்லத்தரசு மாடிக்குச் சென்று திரும்பி வந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருந்தான். அவர், காருக்கு அருகில் சென்று சிலரை அதட்டி வேலை வாங்கிக்கொண்டிருந்தபொழுது, அவன் தன் அறையைவிட்டு வெளியே வந்தான். வந்ததும் முல்லைநகை நின்றிருந்த பால்கனிப் பக்கமாகத் திரும்பி நின்றான்.

முல்லைநகை அங்கிருந்தவாறே மெல்ல அலுங்காமல் அழகு நலுங்காமல் தலையை அசைத்து அவனை மாடியறைக்கு வருமாறு பணித்தாள். மணிவேல் தன் அறையை இழுத்துப் பூட்டிக்கொண்டு மாடிக்குச் சென்றான்.

அவளது இயற்கை வனப்பும் செயற்கை ஒப்பினையும் அவனைக் கவர்ந்தன. நிமிர்ந்து ஒரு தடவை அவனை நோக்கி விட்டுப் பிறகு தலையைக் குனிந்துகொண்டே பேசாமல் அவளுக்கு முன்னால் ஒருக்களித்திருந்த கதவுக்கு அருகில் வந்து நின்றான்.

“எஸ்டேட் பகுதிகளைச் சுற்றிப் பார்க்க வல்லத்தரசுடன் பயணம் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்” முறுவல் கலந்து முல்லைநகை பேசினாள்.

“போகவேண்டியதுதான். தேவையான தவிர்க்க முடியாத காரணம் நீங்கள் போகவேண்டிய பயணம். நீங்கள்

இந்த எஸ்டேட்டுக்குத் தலைவி. உங்களைக் குடிமக்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? ஆனால்?”

“ஆனால் என்ன?” — கண்ணாடிக்கு முன்னால் அழகு நிலாப் போல நின்றிருந்த அவள், தானே ஒரு வினாக் குறிபோல வளைந்து அவனைக் கேட்டாள்!

“வல்லத்தரசு திடீரென்று நினைத்துக்கொண்டு இந்தப் பயணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பதுதான் எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது!”

“வியப்பு என்ன இதில்? நானே போகவேண்டும் என்று நினைத்தேன். அவரும் போய்வருவோம் என்கிறார். நான் இப்பொழுது போய்வராவிட்டால் திருமுகத்தின் கொட்டம் மிகுந்து விடும். எனவே போக முடிவு செய்துவிட்டேன்!”

“அப்படியானால் சரி. நான் யார் மறுப்பு எழுப்ப? இந்த எஸ்டேட்டின் உரிமையாளரான தாங்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் போகலாம். இதை என்னிடம் சொல்லவே தேவையில்லை!” என்று கூறிவிட்டுப் படிகளில் இறங்கினாள் மணிவேல்.

“உங்களை அழைத்தது, நான் போகட்டுமா வேண்டாமா என்று கருத்துக் கேட்க அல்ல. நான் திரும்பி வருவதற்குள் திருமுகம் இந்த மாடிப்பக்கம் வராமல் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும். போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து தாணுப்பிள்ளை கொலை பற்றி ஏதாவது துப்பறிந்து செய்தி சொன்னால் கேட்டு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதைச் சொல்லத் தான் உங்களை நான் அழைத்தேன்” என்றாள் முல்லைநகை.

“உங்கள்.. ” என்று மணிவேல் தொடங்கி முடிப்பதற்குள், “கட்டளை என்று இனிமேல் சொல்லாதீர்கள். அந்தச் சொல் எனக்கு அலுத்துவிட்டது!” என்று முந்திக்கொண்டு சொன்னாள் முல்லைநகை.

மணிவேல் மௌனமாகப் படிகளில் இறங்கினாள். கட்டளை என்ற சொல்லில் மட்டுந்தானே அலுப்பு? என்னிடம்

இல்லையே?’ என்று அவன் தன்னுள் கேட்டுக்கொண்டான். பிறகு மளமளவென்று படிகளில் இறங்கித் தன் அறைக்கு முன்னால் வந்து நின்றான்.

முல்லைநகை சில நிமிடங்களில் பயணத்துக்கு முன்னேற் பாடுடன் காத்திருந்த காருக்கு முன்னால் வந்து நின்றான். காரின் பின் பக்கத்துக் கதவைக் காரோட்டிக்கு முன்னால், தானே தாவிச் சென்று திறந்துவிட்டார் வல்லத்தரசு.

பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான் மணிவேல்,

காரோட்டிக்கு அருகில் ஏறிக்கொண்ட வல்லத்தரசு, கார் கிளம்பும்போது, ‘துணைமாலை, மாலையில் திரும்பிவிடுவோம். சுடுநீர் போட்டு வைக்கச் சொல்லு. பயணக்களைப்பு மிகுதியாக இருக்கும் முல்லைநகைக்கு! வந்தவுடன் சுடுநீர்க் குளியலே ஏற்றது!’ என்று பெருங் குரலில் பேசினார்-

மணிவேல் கேட்டுக்கொண்டே நின்றான்.

கார் கிளம்பியது. மணிவேல்—

பார்த்துக்கொண்டே அசையாமல் நின்றான். அவனது உள்ளம் நினைத்தது: ‘என்ன இருந்தாலும் பெண் பெண் தான். வல்லத்தரசு ஒரு விரியன் பாம்பு என்று தெரிந்தும் அவரது மயக்குச் சொற்களில் மதியிழந்து இழுத்த இழுப்பில் இவள் செல்லுகிறாளே! பாவம், பேதைப் பெண்! என்ன பாடு படப் போகிறாளோ?’

பூட்டிக் கிடந்த அறையைத் திறக்காமல் பலவிதச் சிந்தனைகளுக்கு நடுவே தடுமாறியபடி நீண்ட நேரம் அறைத் தாழ்வாரத்துக்கு வெளியே மணிவேல் உலவிக்கொண்டிருந்தான்.

தன்னை அடிக்கடி அழைத்து அன்புடனும் உள்ளம் திறந்தும் முல்லைநகை பேசுவது போலி நாடகமோ என்ற ஐய நிழல் அவனது உள்ளத் திரையிலே படிந்தது.

மாடியிலே முல்லைநகையின் நாடகம்.

நடுக்கூடத்திலே வல்லத்தரசின் நாடகம்.

அந்த இரண்டுக்கும் நடுவே —

வஞ்சனையிட்ட தீ!

பொட்டல் வெளிகளையும் மேடு பள்ளங்களையும் பனைமரத் தோப்புக்களையும் கடந்து சென்றதுஃகார். உள்ளே —

ஒருவிதப் பெருமையின் பூரிப்போடு உட்கார்ந்திருந்தாள் முல்லைநகை. வழியெல்லாம் பின்னால் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துப் பலனிதமாக முல்லைநகையை உயர்த்திப் பேசினார் வல்லத்தரசு.

பட்டுத்திண்டு தலையணைகளோடு ஓர் இளவரசு பல்லக்கில் பயணம் செல்லுவதுபோன்ற மகிழ்வினுள் திளைத்துக் கொண்டிருந்தாள் முல்லைநகை.

எங்கேயோ சென்னைப் பட்டணத்தில் ஏதோ ஓர் அலுவலகத்தில் தட்டெழுத்துக்களைத் தட்டும் அலுவலில் இயந்திரம் போல் ஈடுபட்டிருந்த தனக்குத் திடீரென்று இத்தனை வாழ்வா என்ற எண்ணத்திலே இடம் பெற்ற இன்பம் அவளை உற்சாகத்தினால் உலுக்கியது. அந்த லேடி டைப்பிஸ்ட் வாழ்வு எங்கே? இப்போது மருதமலை எஸ்டேட்டின் உரிமைக்காரி என்ற பெருமை எங்கே? அந்த இரு வாழ்வும் —

பள்ளமும் மேடும்போல இருந்தன!

வழியெல்லாம் காரை நிறுத்தி வல்லத்தரசு, முல்லைநகையை மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

கூட்டம் கூட்டமாக மக்கள் அவளுக்கு வணக்கம் சொன்னார்கள். சிலர் காருக்கு அருகில் ஓடிவந்து தங்களுடைய

குறைகளை வெளியிட்டார்கள். வேறு சிலர் வறண்டுபோன நிலத்துக்குக் குத்தகைத் தொகையைத் தள்ளுபடி செய்யத் தயவுசெய்தல் வேண்டும் என்றும் பணிந்து கேட்டனர். இன்னும்—

இப்படி எத்தனையோ வரவேற்புக்கள்! உபசரிப்புகள் அவைகளுக்கு நடுவே முல்லைநகை பிடிபடாத பெருமைச் சிறகடித்தும் பறப்பது போல் உணர்ந்தாள். இப்படிப்பட்ட பெருமைக்கு வழிவகுத்துத் தந்த வல்லத்தரசை அவளுக்கு உண்மையிலேயே சற்றுப் பிடித்திருந்தது. எஸ்டேட் மாளிகைக்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடந்தால் இவைகளையெல்லாம் பார்க்க முடியுமா? உரிய சிறப்புக்களைப் பெறத்தான் முடியுமா? என்ற எண்ணங்களுக்கு நடுவில் எழுச்சி மிகக் கொண்டாள் முல்லைநகை. அதன் விளைவாக மாளிகைக்குத் திரும்பியதும். அவர் விரும்பிய கணக்கர் வேலையைப் பார்க்கச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான் என்ற புதுக் கருத்துக் கொண்டாள்.

வல்லத்தரசு வயதானவர். இந்தப் பரந்த எஸ்டேட்டின் நெளிவு சுளிவுகளை நன்கறிந்தவர். அவரைப் போன்று விவரமறிந்த ஒருவர் இருந்தால்தான் எஸ்டேட் நிர்வாகம் சரிவர நடக்கும் என்ற நினைவு அவளுக்கு ஏற்பட்டு ஆக்கம் அளித்தது.

மணிவேலைப் பல நினைவுகளுக்கு நடுவே கொண்டு வந்து நிறுத்தியது அன்பு. இயற்கையின் செழுமையும், வனப்பின் கொழுமையும், செறிந்து கிடந்த பசும் புல்தரையும், தென்றலின் அசைவும் மணிவேல் அருகில் இல்லையே? இருந்தால் இந்தத் தன்மையில் இனிமை பிறக்குமே, இதயம் திறக்குமே என்று முல்லைநகை நினைத்தாள்.

பல நாட்களாக ஆர்வத்தின் உருவமாக அவளுடைய உள்ளத்திலே அடைப்பட்டுக் கிடந்த அந்த ஒரு விருப்பத்தை வெளியிட இந்த இடம் சரியான வாய்ப்பாக உதவி இருக்குமே என்று எண்ணினாள் அவள்.

மணியேவனின் மனத்திலே என்னதான் இருக்கிறது? அவர் என்னை உண்மையில் விரும்புகிறாரா இல்லையா என்று கண்டறிவதே பெரும் புதிராக இருக்கிறது. எது சொன்னாலும் கட்டளை என்று கூறிவிட்டு விலகிச் சென்றுவிடுகிற பணிவு அவரிடம் இருக்கிறது, அது எதைக் காட்டுகிறது? இனி... இனி மணியேவை கட்டளையிட்டுத்தான் என்னை நீங்கள் காதலிக்க வேண்டும் என்று அச்சுறுத்தித்தானாக வேண்டுமோ?

கருத்து நில்லாமல் நிலைகொள்ளாமல் இப்படியெல்லாம் முடியாது முல்லைநகையிடம். ஜீப் காரும் ஓடியது.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கல்கள் ஓடி எஸ்டேட்டின் மேடு பள்ளங்களில் மெல்லச் செலுத்திக் குடிசைகளுக்கு இடைவெளியில் ஜீப் காரை நிறுத்திப் பெரும் பகுதிகளைப் பார்த்தாகி விட்டது. சலசலவென்று வெண்மணலை அரித்துக் கொண்டு ஓடும் சிற்றோடையில் கால் பக்கத்துப் புடவைத் தலைப்பைச் சுற்றுத் தூக்கி ஒரு கையினால் அழகாகப் பிடித்துக் கொண்டு தண்ணீரில் இறக்கி நின்று பகல் உணவு உண்டாகிவிட்டது. ஆனால்,

உள்ளத்து வேட்கை முல்லைநகைக்குத் தணிந்தபாடில்லை. தான் உணவு கொள்கிற காட்சியை ஒரு கிழக்குரங்கு—அதுதான் வல்லத்தரசு—பார்க்கும்படி நேர்ந்ததே. அதற்குப் பதிலாக மணியேவல் மட்டும் இருந்திருந்தால் நீரோடையில் இருவரும் தண்ணீரில் இறங்கி நின்று உணவருந்தினால் எப்படி இருக்கும்?—நினைப்பு அவளுடைய நெஞ்சமெல்லாம் ஓடியது, பாய்ந்தோடும் புது வெள்ளம் போல!

அடிக்கடி ஒருவிதக் களைப்போடு அலைபாய்ந்த நெஞ்சின ளாய் முல்லைநகை தன்னோடு பயணம் செய்வதைப் பற்றி ஒரு வாரு நினைவு செய்துகொள்ள முடிந்தது வல்லத்தரசினால்.

அவர் சட்டென்று புதுப்பணிவு கொண்டார்.

“முல்லைநகை, பல இடங்களில் காரில் சுற்றிவந்த களைப்பு உங்களுடைய முகத்திலே நன்கு தெரிகிறது. பாவம், உங்களைப் பல இடங்களில் சுற்றி அலைய வைத்துவிட்டேன். உங்களுக்கு இங்கெல்லாம் சுற்றிப் பழக்கம் இல்லை. ம... இப்படியே காரிலிருக்கும் பட்டுத் தலையணையில் சாய்ந்து சற்று நேரம் உறங்குங்கள். இன்னும் அரைமணியில் இங்கிருந்து புறப்பட்டால் போயிற்று. எப்படியும் இரவு எட்டு மணிக்குள் மாளிகைக்குத் திரும்பிவிடலாம்” என்று விநயமாகப் பேசினார்.

முல்லைநகை நிமிர்ந்து ஒருதடவை வல்லத்தரசைப் பார்த்தாள். பார்த்துவிட்டுத் தன் கருவிழிகளைச் சுழற்றியவாறு மெல்ல மூடிக்கொண்டாள். பிறகு அந்த அழகுச்சிலை...

உறங்கிவிட்டது! அந்தத் தூக்கக் காட்சியைப் பார்க்க—

மணிவேலா! நீ அருகில் இல்லையே!

உனக்குக் கொடுத்துவைத்தது அவ்வளவுதான்!

முல்லைநகை நன்றாக உறங்கிவிட்டாளா என்று கவனித்த பிறகு வல்லத்தரசு காரோட்டியைப் பார்த்து, “அதோ அந்தத் தென்னந்தோப்புக்குள் நமக்காக இளநீர்க்காய்கள் பறித்து வைத்திருப்பார்கள். நீ சென்று தோட்டக் காவற்காரனிடம் அவைகளை இங்கே தூக்கிக்கொண்டு வரச்சொல்லு!” என்று பணித்தார்.

காரோட்டி, “அப்படியே ஐயா” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் இடத்தில் இருந்து இறங்கிப்போனாள். காரோட்டி போன பிறகு—

இப்படியும் அப்படியும் பார்த்தார் வல்லத்தரசு. பார்த்து விட்டுக் குடுவையில் கொண்டு வந்திருந்த காபியில் ஒருவித வெண்மையான பொடியைத் தூவினார். குடுவையை நன்றாக அசைத்து அந்தப்பொடி காபியில் கலந்து ஒன்று சேரும்படி செய்தார். பிறகு—

குடுவையின் மூடியை அழுந்தத் திருகி ஜீப்காரின் ஓர் ஓரத்தில் விழுந்துவிடாதபடி கவனமாக வைத்தார். வைத்த பின் சாதுவைப்போல உட்கார்ந்துகொண்டார். அவரது பார்வை—

களங்கமற்றுக் கருவிழிகளை இழுத்துமூடிக் காரில் சிறு உறக்கம் கொண்ட முல்லைநகையை ஒரு தடவை பார்த்தது.

வல்லத்தரசு ஒரு நெடுமூச்சை மேற்கொண்டார். உதட்டின் ஓரமாகப் படிந்துகிடந்த வேர்வையை அவர் துடைத்துக்கொண்டார்.

காரோட்டி ஒரு குலை இளநீர்க்காய்களை ஒரு கட்டுடல் கொண்டவனின் தலையில் ஏற்றிக்கொண்டு திரும்பிவந்து சேர்ந்தான். அவைகளை ஜீப்பின் பின்னால் வைத்துவிட்டுப் போகுமாறு ஒரு விரலை அசைத்துக் கட்டளையிட்டார் வல்லத் தரசு.

இளநீர்க்காய்களை ஜீப்காரின் ஓரத்தில் விழாமல் வைத்து விட்டுத் தோட்டத்துக் காவற்காரன் பேசாமல் நின்றான். இளநீர்க்காய்களைச் சுமந்து வந்த அழுத்தம் அவனுடைய முன் தலையில் பதிந்து கிடந்தது. அவன் நின்ற நிலையைக் கவனித்துவிட்டு, “ஏன் நிற்கிறாய்? என்ன வேண்டும்?” என்று வல்லத்தரசு உரிமை சேர்ந்த குரலில் உறுமினார்!

“எசமானி அம்மானைப் பார்க்க வேண்டும்” என்று குழைந்தான் அத்தக் கருக் கட்டுடல் காவல்காரன்.

“இனிமேல் பார்க்கப்பட வேண்டியவன் நான்தான். எசமானி அம்மாள் உன்னை எல்லாம் பார்க்கமாட்டார். அவர்கள் இப்பொழுது உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விழித்தவுடன் ஊருக்குத் திரும்புவார்களே தவிர, உன்னை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள்!” என்றார் எடுப்பான குரலில் வல்லத்தரசு.

அவன் முகத்தைச் சுருக்கினான். ஏதோ சொல்ல முயன்றான். அதற்குமுன் வல்லத்தரசு, “ம்...கிளம்பு...இங்கே என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் தென்னந்தோப்பிலே எவனாவது தேங்காய்களைச் சூறையாடிவிடப் போகிறான்! உனக்கு என்ன வந்தது? தேங்காய் களவு போனால் இழப்பு எங்களுக்கு அல்லவா?” என்று குறுக்கே பேசி அவனைப் பேசவிடாமல் செய்துவிட்டார்!

அவன் அப்பொழுதுவிட்ட நெடுமூச்சு—

ஏழைகளின் சமூகத்துக்கே சேர்த்து ஒரே மூச்சாகவிட்ட ஏக்க மூச்சாகத் தெரிந்தது.

வல்லத்தரசைக் கடுமை கொப்புளிக்க ஒரு தடவை பார்த்துவிட்டு அவன் அகன்றான். அவன் போனபிறகு—

“ஏதோ பொல்லாதவனாக இருப்பான் போலிருக்கிறது! இவனை ஏன் அழைத்து வந்தாய்?” என்று காரோட்டியிடம் கேட்டார் வல்லத்தரசு.

“நீங்கள்தானே சொன்னீர்கள், காவற்காரன் தலையில் இளநீர்க்காய்களை வைத்துக் கொண்டு வா என்று” என்று தயங்காமல் பேசினான் காரோட்டி.

அவன் மணிவேல் பார்த்துச் சேர்க்கப்பட்ட காரோட்டி. இவன் யார் தன்னை நடுவில் மிரட்ட என்ற எண்ணத்தில் அஞ்சாமல் அவன் பேசினான்!

அதற்குமேல் வல்லத்தரசு அவனிடம் பேச்சுக்கொடுக்காமல் உள்ளூரச் சற்று உறுமிக்கொண்டார்.

கால்மணி நேரத்துக்குப் பிறகு தன் பட்டிமைகளை மெல்லத் திறந்து எழுந்து உட்கார்ந்தாள் முல்லைநகை.

“அடடா! நீண்டநேரம் தூங்கிவிட்டேனா?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“இல்லை இது ஒரு தூக்கமா? இருபது நிமிடங்கள் இருக்கும்” என்று சொன்னார் வல்லத்தரசு.

முல்லைநகை சிறிது வாயை அழகாகத் திறந்து வனப்பு நிறைந்த கொட்டாவி ஒன்றை விட்டாள். பிறகு கைக்கெடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “மணி 4-10 ஆகிறதே ஊருக்குத் திரும்புவோமா?” என்றாள்.

“காத்திருக்கிறோம். திரும்பிப்போக வேண்டியதுதான் காபியைக் குடித்துவிட்டு” என்று காரில் உட்காரும் இடத்துக்கு அருகில் இருந்த குடுவையைத் திறந்து, காபியைக் குடுவையின் முடியில் நிரப்பினார் வல்லத்தரசு.

“ஓ! காபி ஒன்று பாக்கி இருக்கிறதா கொண்டு வந்ததில்?” என்று சிறிது சிரிப்பைச் சிந்தியபடி கேட்டாள் முல்லைநகை.

“காபியும் பூரியும் பாக்கியிருக்கின்றன” என்று விளக்கம் தந்தார் வல்லத்தரசு.

“பூரியா? என் வயிற்றில் இடமில்லை. எனக்குக் காபி மட்டும் போதும். பூரியை நீங்கள் சாப்பிடுங்கள். காரோட்டிக்கும் கொடுங்கள்” என்றாள் அவள்.

“பூரி, சப்பாத்தி போன்ற வடநாட்டுச் சிற்றுண்டிகளில் வெறுப்புடையவன் நான். எனவே, காரோட்டிக்கே கொடுத்து விடுகிறேன்” இது வல்லத்தரசின் வாக்கு.

பூரிகள் காரோட்டியின் கைகளுக்கு மாறின. அவன் இரு கைகளினாலும் பூரிகளைத் தாங்கிப் பெற்றுக்கொண்டு தின்றான். கை கழுவிவரச் சற்றுத் தொலைவில் ஓடிக்கொண்டிருந்த வாய்க்காலை நோக்கி அவன் நடந்தான். அந்த நேரத்தில்—

முல்லைநகை, வல்லத்தரசின் கையில் குடுவையின் முடியில் இருந்த காபியை வாங்கிப் பருகினாள். பருகியதும் —

அப்படியே தலைசுற்றி ஜீப்காரில் துவண்டு விழுந்தாள் முல்லையே நகை! உடனே அவள் விழுந்த இடத்தைச் சுற்றிச் சமூக்காளத்தைத் திரையிட்டுக் கட்டினார் வல்லத்தரசு!

காரோட்டி கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு திரும்பிவருவதற்குள், வல்லத்தரசு தாவிக் காரோட்டியின் இடத்தில் ஏறி உட்கார்ந்தார், அவரே காரை ஓட்டினார் விரைவாக!

காரோட்டி ஜீப் நின்றிருந்த இடத்துக்கு வந்தபொழுது புழுதிப்படலமே தெரிந்தது! வியப்பு அவனுக்கு! விழிப்பு அவனிடம்! தன்னை விட்டுவிட்டு ஏன் ஜீப்காரில் அவர்கள் இருவரும் சென்றுவிட்டார்கள்? அவனுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை!

நடுச்சாலையிலே நின்றபடி தவித்தான் காரோட்டி! அவனுக்கு அருகில் இருந்த மைல்கல், மருதமலை 80 கல் என்ற தொலைவுக் குறிப்பைக் காட்டியது!

மக்கள் நடமாட்டமே இல்லாத அந்த நெடுஞ்சாலையில் தவித்தபடியே தனியே நின்றான் காரோட்டி! அவனது உள்ளம் —

அறைக்குள்ளே கேட்ட முனகல்!

வல்லத்தரசு ஓட்டிவந்த ஜீப், மருதமலை எஸ்டேட்டை அடைந்தபொழுது இரவு மணி ஒன்பது இருக்கும்.

ஒருவிதப் படபடப்பு, இன்னொருவிதக் கலக்கம் இவைகளுடன் காரைவிட்டு இறங்கினார் வல்லத்தரசு. காரைக்குள்ளே —

ஒரு தடவை சமூக்காளத்து இடைவெளி வழியே முல்லை நகையை உற்றுப் பார்த்தார் அவர். முல்லைநகை மயங்கிக் கிடந்தாள்!

வல்லத்தரசு மெல்ல நடந்து வாயிற் கதவருகே சென்றார்
கதவு—

பூட்டிக் கிடந்தது!

மாளிகையில் இருந்தவர்கள் எங்கே? அவர் அதற்காக, அந்த 'எங்கே?' என்ற வினாவை எழுப்பிக்கொண்டு துன்பப் படவில்லை! அந்த நிலையில் முல்லைநகையை மயக்கத்தோடு அழைத்துவந்த தருணத்தில் எவரும் மாளிகையில் இல்லாமல் கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது நல்லதுதான் என்று அவர் அமைதி பெற்றார்.

உடனே தன் சட்டைப் பையிலிருந்த திறவுகோலை எடுத்து மாளிகையின் முன்வாயிற் கதவைத் திறந்தார் வல்லத்தரசு. திறந்த கதவைத் திறந்தபடி வைத்துவிட்டு ஜீப்கார் நின்று ருந்த இடத்துக்குத் திரும்பினார். சமூக்காளத் திரையை நீக்கி உள்ளே மயங்கிக்கிடந்த முல்லைநகையைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு மாளிகைக்குள் நுழைந்தார்.

கையிலுள்ள மின்பொறி விளக்கை அடித்து இருளைப் பரவலாக விரட்டிக்கொண்டே மாடிப்படிகளில் தட்டுத்தடுமாறி ஏறினார் அவர். மற்றொரு திறவுகோலினால் மாடி அறைக் கதவைத் திறந்தார்.

அறைக் கதவு வழிவிட்டது. முல்லைநகையை வழக்கமாக அவள் இருக்கும் இடத்தில் கிடத்தினார். பிறகு—

மாடியறைக் கதவை இழுத்துச் சாத்தி வெளியே பூட்டினார் வல்லத்தரசு. பூட்டிவிட்டு மாடிப்படிகளில் ஓசையின்றி அவர் இறங்கியபொழுது—

கூடத்து அறையின் மற்றொரு பகுதியில் ஒரு முனகல் ஓசை கேட்டது. மெல்ல ஓசைவந்த பக்கமாக நடந்து சென்று எட்டிப் பார்த்தார் அவர்! அறைக்குள்—

அவருடைய அருமை மகன் திருமுகம் அடிபட்ட வேங்கை போல நடந்து கொண்டிருந்தான்!

அறையின் கதவு வெளியே பூட்டப்பட்டிருந்தது. உள்ளே நின்றபடி கதவைப் படார் படார் என்று கைகளினாலும் கால்களினாலும் வலுவாகக் குத்தியும், உதைத்துக் கொண்டும் இருந்தான் திருமுகம்!

அவனது தொண்டை வறண்டு போயிருந்தது. அவன், எவ்வளவு நேரமாக அந்த அறைக்குள் அடைபட்டு அலறிக் கதறினானோ?

அவனை அந்த அறையில் அடைத்தது யார்?

ஓடினார் வல்லத்தரசு. அவருக்குக் கையும் ஓடவில்லை! காலும் ஓடவில்லை!

திருமுகத்தை வெளியேற்ற வேண்டும் என்ற நினைவுகூட எழாமல், “அடப் பாவி! உன்னை யார் இங்கே அடைத்து வைத்தது?” என்று கேட்டுக்கொண்டு அவர் மலைத்து நின்றார்.

“அப்பா, முதலில் அறைக்கதவைத் திறங்கள்!” என்று குரல் கொடுக்கக்கூடத் தெம்பில்லை திருமுகத்துக்கு.

“உன் அம்மா எங்கேடா?” என்று கேட்டார் வல்லத்தரசு.

“மாமாவுக்கு உடல் நலமில்லை என்று தந்தி வந்தது. ஊருக்குப் போய் விட்டாள்!” என்று துன்பத்துடன் சொன்னான் திருமுகம். பிறகு—

விரல் அசைத்துக் கதவுத் தாழைத் திறக்கும்படி காட்டினான் அவன் சாடை மூலம்.

தாழைத் திறந்துவிட்டார் வல்லத்தரசு. வெளியே வந்த திருமுகத்துடன் அவர் எதுவும் பேசாமல் அவனை, “பிறகு விவரம் கேட்கிறேன். முதலில் இந்த இடத்தைவிட்டு வெளியே சென்று, ஜீப்காரில் ‘உட்காரு!’” என்றார் மென் குரலில்.

அவன், “உங்களை எல்லாம் என்ன செய்கிறேன் பாருங்கள்!” என்று பற்களை நறநறப்போடு உரசிக் காட்டியபடி முன்வாயிற் கதவைக் கடந்தான். திருமுகம் முன்வாயிலேத் தாண்டியவுடன், வல்லத்தரசு பரபரப்புடன் மீண்டும் உள்ளே ஓடினார்.

மாடியை அடைந்தார். அவருடைய கையில்—

ஒரு கொளுத்திய தீவட்டியும் பெட்ரோல் தகரமும் இருந்தன.

அட பாவி! வல்லத்தரசு! உன் சதிக்காக நீ கொளுத்திய தீ—

கையில் தீவட்டியும் பெட்ரோல் தகரமுமாக மாடியில் ஏறிய வல்லத்தரசு, சிறிதும் தயங்கவில்லை. பெட்ரோலை மாடியறையைச் சுற்றித் தெளித்தார். கையிலுள்ள தீவட்டியைக் கொளுத்திப் பெட்ரோல் தெளிக்கப்பட்டிருந்த பகுதியில் விட்டெறிந்தார். எறிந்துவிட்டு இரண்டு மூன்று படிகளாகத் தாண்டிக் கடகடவென்ற ஓசையுடன் கீழே இறங்கி விரைந்து வெளியே ஓடிவந்தார். மாடியறையில்—

தீ பற்றிக் கொண்டது! அறைக்குள் கட்டிலில் கிடத்தப் பட்டிருந்த முல்லைநகை—

வல்லத்தரசு விறுவிறுவென்று மாளிகைக்கு வெளியே வந்தவர் பரபரப்புடன் ஜீப்காரில் தாவி ஏறி அதைக் கிளப்பினார். அதற்குள்ளே தன் மகன் திருமுகத்தை உட்காரவைத் ததுகூட அவருக்கு அப்பொழுது நினைவில் இல்லை!

திருமுகம், ஜீப்காரின் முன்பக்கத்தில் சுருட்டி மடக்கிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தவன் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு,

“அப்பா! மாடியறையில் தீ! தீ!” என்று இறைந்து கத்தத் தொடங்கினான்.

அவர் சற்றுச் சமாளித்து, “மாடியறையில் தீயா? ஐயோ! வெளியில் போய் இருவரும் சேர்ந்து ஓசையிட்டு எவரையாவது உதவிக்கு அழைத்து வருவோம்!” என்று போலிப் பரபரப்புடன் ஜீப்காணரக் கிளப்பினார். கார் சற்றுச் சுவரை தாண்டிய பொழுது எதிரே வந்த ஒரு ஜீப் அவரது காரை வழி மறைத்தது!

வல்லத்தரசு வெலவெலத்துப்போய் ஜீப்காரை நிறுத்தினார். எதிரே காரிலிருந்து போலீசார் இறங்கி வல்லத்தரசையும் திருமுகத்தையும் சூழ்ந்து கொண்டனர்!

போலீசாருக்கு நடுவில் அந்தக் காரோட்டி காணப்பட்டான்! அவன், வல்லத்தரசைச் சினம் கொப்புளிக்கப் பார்த்தான்!

போலீசுக்குப் பின்னால் வந்த தீயணைக்கும் படையினர் மாளிகைக்குள் விரைந்து சென்று தீயணைக்கப் பாடுபட்டனர்!

அவர்களுக்குப் பின்னால் விரைந்து வந்த காரோட்டி, “ஐயா! வல்லத்தரசுடன் வந்த எசமானி அம்மாள் அவர்களின் கதி என்னவென்றே தெரியவில்லை! ஒருவேளை அவரையும் சேர்த்து இந்தப் படுபாவி எரித்துவிட்டாரோ என்று எனக்கு ஐயமாக இருக்கிறது! விரைவில் மாடியறைக்குள் ஓடுங்கள் ஐயா!” என்று மனம் துடிக்க அலறினான். ஆனால்—

மாளிகைக்குள்ளிருந்து முல்லைநகை எவ்விதத் தீப்புண் காயமுமின்றி வெளியே வந்தாள்? அவளுக்குப் பின்னால் மணி வேல் வந்தான்! இருவரையும் வியப்போடும் வேதனையோடும் பார்த்துவிட்டு, வல்லத்தரசு தலையைக் குனிந்து கொண்டார்!

திருமுகம் விவரம் எதுவும் புரியாமல் திருதிருவென்று விழித்தான்! விழித்துக்கொண்டே, “நான் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லையே! என்னை எதற்காகக் கைது செய்திருக்கிறார்கள் போலீசார்?” என்று மணிவேலிடம் கேட்டுவிட்டு, முல்லைநகை பக்கம் திரும்பி, மிகவும் பணிவோடு, “எஸ்டேட் இளவரசி அவர்களே, நீங்களாவது சொல்லுங்கள், என்னை விட்டு விடும்படி!” என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

முல்லைநகை பதில் சொல்லுவதற்குள், போலீஸ் சப்-இன்ஸ்பெக்டர், “உன்னை அரசினர் தீர்ப்புச் சாட்சியாக எடுத்துக்கொண்டு உன்னுடைய தந்தை இதுவரையில் செய்த சதியைப் பற்றிய விவரங்களையெல்லாம் விசாரிக்கப் போகிறோம். அவரைப்பற்றிய உண்மையான விவரங்களை எல்லாம் ஒளிவு மறைவின்றி விவரமாகச் சொல்லிவிட்டால் உன்னை விட்டுவிடுவோம்,” என்று எடுப்பான குரலில் அவர் விளக்கினார்.

“ஓ! என் அப்பா பெரிய சூழ்ச்சிக்காரர்! இந்த எஸ்டேட்டை வஞ்சகமாகத் தமக்குச் சொந்தமாக்கிக்கொள்ளத் தான் இங்கே அவர் வந்தார். இன்னும் அவர் போட்ட பல வஞ்சகத் திட்டங்களும் எனக்குத் தெரியும்!” என்றான் திருமுகம்.

அப்படி அவன் சொன்னவுடன் வளர்த்த கடா நெஞ்சில் பாய்ந்துவிட்ட உணர்வோடு தன் மகனை விழிகளினாலேயே எரித்துவிடுவதுபோல வல்லத்தரசு பார்த்தார். அந்தப் பார்வை சுழன்று முல்லைநகையிடம் மோதியபொழுது -

மணிவேல் பேசினான்: “தீயிடப்பட்ட அறைக்குள் மயங்கிக் கிடந்த முல்லைநகை எப்படி உயிர் தப்பினான் என்று வியப்பினால் வெலவெலத்துப் போகிறீர்களா வல்லத்தரசு! வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்தில் உள்ளான்!”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு மணிவேல் ஒரு தடவை தொண்டையைக் கணைத்துக்கொண்டான். முல்லைநகை போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரிடம், “இனி உங்களுடைய கடமையை நீங்கள் செய்யலாம்” என்று அமைதியான குரலில் கூறினான்.

போலீஸ்காரர்கள் வல்லத்தரசையும் திருமுகத்தையும் இழுத்துச் சென்றார்கள்.

விசாரணைக்குப் பிறகு?

வல்லத்தரசின்மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டு விசாரணை நடந்தது. அவர் —

உயில்மீது ஆசைப்பட்டு, கணக்கர் தாணுப்பிள்ளையின் உயிரை மாய்த்ததிலிருந்து, மாடியறைக்குள் முல்லைநகையைப் படுக்கையில் கிடத்தி அறைக்குத் தீயிட்டுக் கொளுத்தியது வரையில் தான் செய்த சதிகளையும் கொலைகளையும் ஒப்புக் கொண்டார்.

அவருக்கு ஆயுள் ஆணை அளித்தது நீதிமன்றம்.

இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் முல்லைநகை, ‘சொத்து ஆசை ஒரு மனிதனை எப்படிப்பட்ட கொடுமையெல்லாம் செய்யத் தூண்டுகிறது! வல்லத்தரசுக்கு உண்மையில் எஸ்டேட்டில் ஒரு பங்கு தந்து கௌரவிக்க நினைத்தேன். பாவம் அவருக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை!’ என்று அவரது போக்குப் பற்றி மனம் வருந்தினான். அப்பொழுது —

அந்தப் பக்கமாக வந்த மணிவேல் சிறிது தயங்கினான்.

முல்லைநகை, மணிவேலை நிமிர்ந்து நோக்கிவிட்டு, “இன்று மாலை சென்னைக்கே திரும்பிவிடத் தீர்மானித்துவிட்டேன்.”

டேன். எனக்கு எஸ்டேட் ஆசையே அலுத்துவிட்டது! பயணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள் மணிவேல்” என்று கன்னங்களில் தன் இரு கைகளையும் பதித்துக்கொண்டே.

“நான் நிருவாகி அலுவலே வேண்டாம் என்று உங்களிடம் கூறிவிட்டு என் ஊருக்குத் திரும்பலாம் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால் நீங்கள்...” என்று சொல்லிவிட்டு நின்றான் மணிவேல். அவனுடைய விழிகளிலே ஒரு கள்ளப்பார்வை பிறந்தது!

முல்லைநகை, “நான் சென்னைக்குப் போனாலும் நான் இந்த எஸ்டேட்டுக்கு உடைமைக்காரி என்பது நினைவிருக்கட்டும். என் மறுகட்டளை போடப்படும் வரையில் நிருவாகி வேலையை நீங்கள் விடக்கூடாது!” என்றான்.

வழக்கம்போல் மணிவேல், “கட்டளை” என்றான். பிறகு—

சிறிது அமைதி அங்கே.

அமைதியைக் குலைத்தான் மணிவேல். “ஒரு சிறு ஐயம்?” என்று தொடங்கினான் அவன்.

“என்ன?” என்றான் முல்லைநகை!

“மாடியறையில் மயங்கிக் கிடந்த தாங்கள் எப்படி உயிர் தப்பினீர்கள்? அது என்ன மர்மம் என்று பத்திரிகைக்காரர்கள் எல்லாம் விவரம் அறிய என்னைத் தொல்லைப் படுத்துகிறார்கள். அதைத் தாங்கள் சொல்லிவிட்டுப் போனால், அவர்களுக்கு நான் சமாதானம் சொல்லி அவர்களுடைய வினாக்களிலிருந்து நான் பிழைப்பேன்! என்று முல்லைநகையை விளக்கம் கேட்டான் மணிவேல்.

“அன்றே போலீசாரிடம் சொல்லவேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன். நான் மயக்கமே அடையவில்லை. அன்று எஸ்

டேட்டைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பும்போது வல்லத்தரசு தந்திரமாக என்னை மட்டும் வருமாறு அழைத்தது எனக்கு ஓரளவு ஐயமாகவே இருந்தது. அதற்கேற்றற்போல் உங்களையும் என்னோடு எஸ்டேட் நிலங்களைப் பார்வையிட வரவேண்டாம் என்று தடுத்து நிறுத்திவிட்டார் வல்லத்தரசு! அதுவும் என் ஐயத்தை மிகுதியாக்கியது! எனவே, அவருடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் விழிப்புடன் நான் கவனிக்கத் தொடங்கினேன்!

ஜீப் காரிலிருந்த காபிக் குடுவையில் வல்லத்தரசு ஒரு வித வெள்ளைப் பொடியைத் தூவியபொழுது நான் கண்களை மூடிக்கொண்டதுபோல படுத்திருந்தேனே தவிர, உண்மையில் உறங்கவில்லை. அதனால் அவர் வெள்ளைப் பொடியைக் கலக்கிக் கொடுத்த காபியைக் குடிப்பதுபோல நான் அதை வெளியே கொட்டிவிட்டேன். காபியைக் கொட்டிவிட்ட பிறகு மயங்கிக் கீழே விழுவதுபோல ஜீப்பில் கண்களை மூடியபடி நான் படுத்துக்கொண்டேன். என் போலி நடிப்பில் ஐயப்படாத வல்லத்தரசு, நான் உண்மையாகவே மயக்க மடைந்து விட்டதாக நினைத்துவிட்டார்.

அந்த நினைவோடுதான் வல்லத்தரசு காரோட்டிக்குச் சிற்றுண்டி தந்து அவன் கைகளைக் கழுவ ஜீப்பைவிட்டு இறங்கிச் சென்ற நேரம் பார்த்து வல்லத்தரசே காரை விரைவாக ஓட்டிக்கொண்டு மாளிகைக்கு வந்து விட்டார்!

என்னை மாளிகையின் மாடி அறைக்குக் கொண்டுவந்து படுக்கையில் கிடத்திவிட்டு வருகிற வரையில் நான் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டுதான் கிடந்தேன். வல்லத்தரசு என்னை அறைக் கட்டிலில் போட்டு வெளிக்கதவை இழுத்துப் பூட்டிக்கொண்டு படிகளில் இறங்கிச் சென்ற பிறகு, மாடியறையின் மற்றொரு கதவைத் திறந்துகொண்டு நான் வெளியே வந்து விட்டேன்!

மாடியறையில் பின்பக்க வழி ஒன்று இருப்பது வல்லத் தரசுக்குத் தெரியாது. உய்யவந்தார் முன்பு ஒரு தடவை

என்னிடம் அதை இரகசியமாகக் காட்டி அவசர காலத்தில் உதவுகிற வழி அது என்று சொல்லி இருந்தார். அந்த வழி யாகத்தான் நான் வெளியே வந்தேன். நான் வெளியே வந்த பிறகுதான் வல்லத்தரசு மாடியறைக்குத் தீ மூட்டினார். அதனால்தான் என்னால் உயிர் தப்ப முடிந்தது!” என்று கூறி முடித்த முல்லைநகை ஒரு நெடுமூச்சை மேற்கொண்டாள்.

மணிவேல் அவளது முகத்தை உற்று நோக்கிவிட்டுச் சொன்னான்: “தாங்கள் உயிர் தப்பியதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி எனக்கு மட்டுமல்ல, இந்த எஸ்டேட்டில் உள்ள குடி மக்கள் அனைவருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது! ஆனால்?”

“என்ன ஆனால்?” என்று முல்லைநகை கேட்டாள்.

“தங்களுடைய பெயருக்கு உய்யவந்தார் எழுதி வைத்த உயில் மாடியறையில்தான் இருந்ததாக நினைவு. அது தீயில் கருகிப் போயிருக்குமே!” என்றான் மணிவேல். இப்படி மணிவேல் சொன்னவுடன், முல்லைநகை தன் பொன்னுடலை ஒரு தடவை குலுக்கிக்கொண்டாள். அந்த அழகுக் குலுக்கலை அவள் சுவைத்தாள்.

“அப்படியானால்?” என்று அவள் நீட்டியபொழுது மணிவேல் அங்கில்லை!

முல்லைநகை சிந்தித்தாள்: “அப்படியானால் மணிவேல், இனி எஸ்டேட்டுக்கு நான் உரிமை கொண்டாட முடியாது என்று நினைக்கிறாரா? அப்படியானால்.....அப்படியானால்..... நான் சென்னைக்குத் திரும்ப வேண்டியதுதானா?”

அவளது சிந்தைக்குளம் கலங்கியது. அதில் வேதனை அலைகள் எழுந்தன. முல்லைநகை விருட்டென்று எழுந்து போனாள். போனதும்—

முல்லை நகைத்தது

அரை மணிக்குப் பிறகு—அந்த மாளிகை வாயிலிலே ஒரு கார் வந்து நின்றது. அந்தக் காரிலிருந்து ஒருவர் வழக்

கறிஞரைப் போலக் காணப்பட்டவர் இறங்கி வந்தார். வந்தவர் உள்ளே நுழையும் போதே, “மணிவேல் யார்?” என்று கேட்டார்.

“நான்தான்” என்று அறைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்தான் மணிவேல்.

கூடத்தில் பேச்சுக் குரல் கேட்டதும் முல்லை நகையும் அங்கு வந்தாள். அவள் வந்தவரை உற்று நோக்கி இவர் யார் என்று அறிய முயற்சி செய்வதற்குள் அவரே சொல்லத் தொடங்கினார்:

“நான் இந்த எஸ்டேட்டின் உரிமையாளர் உய்யவந்தாரின் வழக்கறிஞர். அவரால் எழுதிப் பதிவு செய்யப்பட்ட உயிலின் நகல் என்னிடம் இருக்கிறது” என்று கூறிக் கொண்டே வந்தபொழுது, முல்லைநகையின் முகம் முல்லையென மலர்ந்தது!

“அப்படியா? மிக்க மகிழ்ச்சி ஐயா! நீங்கள் சரியான நேரத்தில் வந்து நற்செய்தி சொல்லுகிறீர்கள். ஏற்கனவே எங்கள் மாமா உய்யவந்தார் எழுதிவைத்திருந்த உயில் இந்த மாளிகையில் ஏற்பட்ட தீ விபத்தினால் எரிந்து போய் விட்டது! இனி என்ன செய்வது என்று அறியாமல் அவதி மிக்க கொண்டிருந்தேன்! ஐயா, நல்ல வேளையாக நீங்கள் நகல் உயிலோடு வந்து நற்குரல் எழுப்பினீர்கள்!” என்று முல்லைநகை உற்சாகத்துடன் பேசினாள்.

வழக்கறிஞர் தன் புருவத்தை உயர்த்தி முல்லைநகையை நோக்கிவிட்டு, ‘யார் இந்த மங்கை?’ என்ற கருத்தோடு நோக்கினார். நோக்கியபின் அவளது தவிக்கும் உள்ளம், வழக்கறிஞருக்குப் புரிந்தது. அவர்—

“பெண்ணே, நீங்கள் நான் முழுவதும் கூறுவதற்குள் விரைவு காட்டிவிட்டீர்கள். இந்த உயிலை உய்யவந்தார் மணி

வேல் என்பவரின் பெயருக்கே எழுதி வைத்திருக்கிறார். தான் உயிர் துறந்து இரண்டு திங்களுக்குப் பிறகே இதை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று உய்யவந்தார் எனக்கு அறிவுறுத்திச் சென்றிருந்தார். அதன்படி இன்று வந்து உயிலின் விவரங்களை வெளியிட்டேன்” என்றார் வழக்கறிஞர்!

அப்படிச் சொன்னவுடன் முல்லைநகைக்கு நிலம் வான மாயிற்று! வானம் கடலாகக் காட்சி அளித்தது. கடல் மரம், செடி, இன்னும் வீடு, மேடு, மண் எல்லாமே சுழன்றன! சுழன்றன! சுழன்றன! பொங்கிவந்த கண்ணீருடன், “அப்படியா?” என்று கேட்டாள் அவள். பிறகு முல்லைநகை—

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் மணிவேல்! உங்களை...” என்றாள். நா தடுமாறியது. மணிவேல்—

பேசாமல் நின்றான். அவனிடம் வழக்கறிஞர் உயிலின் நகலைத் தந்துவிட்டுக் காரிலேறிச் சென்றார். அவர் போன பிறகு—பதுமைபோல எதிரே சாய்ந்திருந்த முல்லைநகையைப் பார்த்தான் மணிவேல்.

“முல்லை!”

அன்போடு அழைத்தான். பதில் இல்லை! தனக்கு முன்னால் இருந்த முல்லைநகை பேசவில்லை!

மீண்டும் மணிவேல் “முல்லைநகை” என்றான் புதுப் பரிவோடு. பேச்சில்லை. இனி, மணிவேல் சும்மா இருக்க முடியுமா?

அருகில் நெருங்கி அவளுடைய மாதுளக் கன்னங்களை இரு கைகளினாலும் அணைத்து, “முல்லை, என்னைப்பற்றி உனக்குத் தெரியாது!” என்றான். அவள் வெடுக்கென்று தன்னை அவனி டமிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு, “தெரியும்! நன்றாகத் தெரியும்! தாங்கள் இப்பொழுது இந்த எஸ்டேட்டுக்கு உரிமையாளர்! நான் சென்னைக்குச் செல்லவேண்டிய அநாதை” என்றாள்.

அவளது குரலிலே துன்பம் தோய்ந்து நின்றது. மணிவேல் சொன்னான்: அதுதான் இல்லை; அதனால்தான் சொன்னேன். என்னை உனக்குத் தெரியாது என்று. இதே வழக்கறிஞர் இப்பொழுது தந்த உயிலை மட்டுமல்ல, உய்ய வந்தார் என்னிடம் தந்த உயிலையும் சேர்த்து இதோ இரண்டு உயில்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன! இந்த இரண்டையும் உன் கையாலேயே எரித்துவிடு! இதோ தீப்பெட்டி! இதோ உயில்கள் இரண்டையும் எரித்துவிடு. முல்லைநகை, அதுவே என் விருப்பம்!”

மலர விழித்தாள் முல்லைநகை. அவளுடைய விழிகள் மணிவேலின் கையில் இருந்த இரண்டு உயில்களையும் வியப்போடு நோக்கின. அதற்குப் பிறகு அவள் பேசவில்லை; திக்கினாள் அன்போடு. எழும்பாத குரலில் தழுதழுக்க “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். உங்களுடைய உள்ளம் தெரியாமல் பேசிவிட்டேன்!” என்றாள்.

“அப்படியே கட்டளை!” என்று சொல்லிவிட்டு மணிவேல் நகைத்தான்.

“கட்டளையா” என்று முல்லைநகை கேட்டுவிட்டு அவளும் சிறிது சிரித்தாள்.

“ஆமாம், என் அன்புக்கொடி எனக்கு ஆணையிட வேண்டும்!” என்றான் மணிவேல்.

பதிலில்லை, அந்த முல்லைக்கொடி அவளது திண்தோள் களில் படர்ந்து கிடந்தது. முகம்—எங்கேயோ புதைந்து கிடந்தது!